

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ
24 ИЗГЛЕДА ОТ ПЛАНИНАТА
ФУДЖИ НА ХОКУСАЙ

Превод от английски: Роза Григорова, 1998

chitanka.info

Спомням си, че в едно писмо до моя приятел Карл Йоук споменах нещо за планините зад къщата ми и за това, как едва неотдавна съм разбрал, че като ги виждам различни всеки сезон, всеки ден, всъщност всеки път, когато ги поглеждам, това е свързано със следващия разказ; и че книгата на Хокусай с гравюрите му, които се споменават в този разказ, е само приблизителната причина за неговото създаване. Без моите планини не би имало нито съсредоточаване, нито разказ, нито награда „Хюго“ (онази, получена от Шона Маккарти, донесена в Ню Мексико и връчена ми от Парис — благодаря, Шона, благодаря, Парис). Тук не мога да изброя всички по-малки, случайни ками, които са допринасяли с по нещо. Всичко опира до планините. А без огъня на Фуджи, за да допълни мраза в първия ми разказ, щеше да се наложи да търся друго заглавие на тази книга. Благодаря ти, термодинамико.

1. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ОВАРИ

Кит е жив, макар че е погребан недалеч оттук, а аз съм мъртва, макар че наблюдавам как от светлината в края на деня порозовяват ивиците облаци над далечната планина; на преден план се вижда едно дърво за контраст. Старият латернаджия е прах, каскетът му — също, смее да твърдя. Кит казваше, че ме обича, и аз казвах, че го обичам. И двамата казвахме истината. Но любовта може да означава различни неща. Тя може да бъде оръжие за атака или функция на болест.

Името ми е Мери. Не знам дали животът ми е подходящ за формите, които ще се наложи да приема по време на това поклонение. Или пък смъртта. Не че поредността много ми отива. Така че започни откъдето и да е. Всяко обикаляне на кръга — като онзи изчезнал обръч от бъчва — би трябвало да те върне на същото място. Дойдох да убивам. Нося скритата смърт, за да я хвърля срещу тайния живот. И двете са непоносими. Претеглих ги. Ако бях навън, не знам кое бих избрала. Но аз съм тук, аз, Мери, и следвам магията по петите. Всеки момент е цял-целеничък, макар че всеки изисква и своя отминал. Не разбирам причините, само последствията. И отдавна съм уморена от преобръщащите действителността игри. Нещата трябва да стават все поясни с всеки следващ пласт от моето пътуване и трябва да се променят като деликатната игра на светлината по моята омагьосана

планина. Трябва да умирам по малко и да живея по малко във всеки момент.

Започвам оттук, защото живеехме наблизко. Посещавала съм това място и преди. То, разбира се, се е променило. Помня ръката му върху моята, лицето му, понякога усмихнато, купищата му книги, студеното плоско око на компютърния му терминал и пак ръцете му, докато медитира, усмивката му, която в такива случаи беше друга. Далечен и близък. Ръцете му върху мен. Силата на програмите му да откриват кодове, да създават нови. Ръцете му. Непоносимо. Кой би могъл да си помисли, че той ще предаде онези скорострелни оръжия, фини инструменти, плетеници от тела? Или мен? Пътища... Ръце...

Върнах се. Това е всичко. Не знам дали е достатъчно.

Старият бъчвар в обръча на своя занаят... Полупълнен, полупразен, полудеен, полубездеен... Трябва ли да направя олтар от оная прословута гравюра? Трябва ли да я оставя да замества Кит и мен? Трябва ли да гледам на нея като на голямото Нищо? Или като на безкрайност? Или всичко това е прекалено очевидно? Едно от тези наблюдения, които е по-добре да останат неизказани? Невинаги съм гъвкава. Нека си стои. На нея е Фуджи. И не е ли Фуджи мястото, където трябва да се изкачиш, за да дадеш отчет за живота си пред Бога или боговете?

Нямам никакво намерение да се качвам на Фуджи и да давам отчет за себе си на Бога или на когото и да било. Само несигурните и неуверените имат нужда от опрощаване на греховете. Аз върша това, което трябва. Ако божествата имат някакви въпроси, могат да слязат от Фуджи и да ме попитат. Иначе това е най-близката допирна точка между нас. На тези, които ни превъзхождат, трябва да се възхищаваме само отдалече.

Наистина. От всички хора аз най-добре би трябвало да го знам. Аз, която съм вкусила превъзходството. Знам и че смъртта е единственият бог, който идва, когато го повикаш.

По традиция хенро — поклонникът — трябва да е облечен в бяло. Аз не съм. Бялото не ми отива и моето поклонничество си е лична работа, нещо тайно, доколкото мога да го запазя. Днес нося червена блуза, лек жакет и панталон в цвят каки, здрави кожени туристически обувки. Вързала съм си косата. Нещата ми са във вързоп на гърба. Обаче нося тояга — отчасти за да се подпирам, когато от

време на време ми се наложи, отчасти като оръжие, ако стане необходимо. Имам опит в използването ѝ и за двете цели. Пък и се смята, че един жезъл символизира вярата на поклонника. Вярата не мога да я проумея. Ще се задоволя с надеждата.

В джоба на жакета ми има малка книга с репродукции на двайсет и четири от четирийсет и шестте гравюри на Хокусай. Подариха ми я преди много време. Традицията повелява и да не пътуваш сам, от практически съображения — за безопасност и за да си правите компания. Така че духът на Хокусай ми е спътник, защото със сигурност се намира на местата, които ще посетя — ако изобщо се намира някъде. Няма друг спътник, когото бих си пожелала в момента, а какво е японска драма без призрак?

След като разгледах обстановката, помислих мислите си и почувствах чувствата си, започнах. Бях живяла малко, бях умряла малко. Пътя си няма да извървя изцяло пеша. Но по-голямата част — да. Има някои неща, които трябва да избягвам при това пътуване на срещи и раздели. Простотата е моята мантия от мрак и може би ходенето ще ми подейства добре.

Трябва да се грижа за здравето си.

2. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ЕДНА ЧАЙНА В ЙОШИДА

Разглеждам гравюрата. Мека синева на небето при зазоряване, Фуджи отляво, гледан през прозореца на чайната от две жени, други превити, дремещи фигури като кукли на полица...

Сега вече тук не е така. Те са си отишли, както и бъчварят — хората, чайната, онова разсъмване. От онзи миг са останали само планината и гравюрата. Но това е достатъчно.

Седя в трапезарията на хана, където прекарах нощта, изяла съм закуската си, пред мен има кана чай. И други закусват, но нито един наблизко. Избрах тази маса заради гледката през прозореца, която напомня онази от гравюрата. Хокусай, мълчаливият ми спътник, може би се усмихва. Времето беше достатъчно снизходително към мен, за да мога да спя на открито миналата нощ, но по време на поклонничеството си се отнасям ужасно сериозно към изчезналите сцени от това пътешествие на живот — смърт, което съм предприела. То е донякъде въпрос на търсене, донякъде на чакане. Съвсем възможно е да бъде прекратено по всяко време. Надявам се да не стане

така, но примерите от живота рядко са съответствали на надеждите ми — или, ако става дума, на логиката, желанията, пустотата или каквото и да е от собствения ми опит, с който съм ги сравнявала.

Всичко това не е най-подходящото поведение и занимание в един сложен ден. Ще си изпия чая и ще гледам планината. Небето се променя дори докато го гледам...

Промени... Трябва да внимавам, когато напускам това място. Има райони, които трябва да се избягват, да се вземат предпазни мерки. Бях отработила всичките си движения — от оставянето на чашата, ставането, задвижването, вървежа, — докато отново се озова на полето. Все още трябва да следвам образци, защото светът — целият, плътно — е номерирано подреден. Малко рискувам с идването си тук.

Не съм толкова уморена, колкото си мислех, след вчерашното ходене цял ден и приемам това за добър знак. Въпреки всичко се бях опитвала да поддържам вида си добър. На стената от дясната ми страна виси разгънат свитък, изобразяващ тигър, и ми се ще това също да е добро предзнаменование. Родена съм в годината на Тигъра и силата и мълчаливите движения на голямата раирана котка са това, което най-много ми трябва. Пия за теб, Шир Хан — котка, която живее сама. Трябва да сме твърди точно когато трябва, меки — в съответния момент. Да улучиш момента...

Да започна с това — имахме почти телепатична връзка с Кит. Тя ни притегляше един към друг, ставаше все по-силна с годините, в които бяхме заедно. Съпричастие, близост, мечтателност... Любов? Тогава любовта може да е и оръжие. Подхвърли монетката ѝ и ще ти покаже среден пръст.

Гори ярко, Шир Хан, в джунглата на сърцето. Този път ние сме ловците. Да улучиш момента, е всичко — и суки, началото...

Наблюдавам промените в небето, докато настъпва равномерно просветление и се задържа постоянно. Довършвам чая си. Ставам и си вземам механиката, надявам раничката си, хващам тоягата си. Отправлям се по късия коридор, който води към една странична врата.

— Мадам! Мадам!

Това е един от работещите в хана — дребен мъж с изплашено изражение.

— Да?

Той кима към багажа ми.

— Отивате ли си?

— Да.

— Не сте си платили.

— Оставила съм парите за стаята си в един плик на тоалетната масичка. На него пише „За касиера“. Снощи научих точно колко струва.

— Трябва да платите на рецепцията.

— Когато пристигнах, не се записах на рецепцията. Ако желаете, ще ви придружа до стаята ми, за да ви покажа къде са парите.

— Съжалявам, но това трябва да се направи на касата.

— Аз също съжалявам, но съм ви оставила парите и няма да отида на рецепцията.

— Не е правилно. Ще трябва да извикам управителя.

Въздъхвам.

— Не — казвам аз. — Не искам. Ще отида във фойето и ще уредя напускането си така, както уредих пристигането си.

Връщам се. Завивам наляво към фойето.

— Парите ви — казва той. — Щом сте ги оставили в стаята, трябва да се качите и да си ги вземете.

Поклащам глава.

— Предадох си и ключа.

Влизам във фойето. Отивам до стола в ъгъла — най-отдалечения от служителите. Сядам. Дребният човек ме следва.

— Ще кажете ли на хората зад бюрото, че искам да си платя? — питам го аз.

— Номерът на стаята ви?...

— Седемнайсет.

Той леко се покланя и отива към плота. Говори с жена, която ме поглежда няколко пъти. Не мога да чуя думите им. Накрая той взема от нея ключ и тръгва. Жената ми се усмихва.

— Той ще донесе ключа и парите от стаята ви — казва тя. — Хареса ли ви при нас?

— Да — отговарям. — Щом сте се погрижили за това, вече ще си тръгвам.

И се надигам.

— Моля почакайте — казва тя, — докато се оформят документите и ви издам квитанция.

— Не искам квитанция.

— От мен се изисква да ви я издам.

Сядам обратно. Държа тоягата между коленете си. Сграбчвам я с двете си ръце. Ако се опитам да си тръгна сега, тя вероятно ще извика управителя. Не искам повече да привличам нито капка внимание към себе си. Чакам. Контролирам дишането си. Изпразвам мозъка си.

След малко човекът се връща. Подава ѝ ключа и плика. Тя шумоли с хартиите. Пъха някакъв формуляр в една машина. Чува се кратко механично потракване. Тя измъква формуляра и го гледа. Брои парите в моя плик.

— Платили сте точно, госпожо Смит. Ето ви квитанцията.

Тя откъсва горния лист от един кочан. Във въздуха се появява някакво особено усещане, сякаш тук преди секунда е паднала светкавица. Бързо ставам.

— Кажете ми — питам — това тук частна собственост ли е или е част от верига?

Междувременно вървя, защото знам отговора, преди да ми го кажат. Усещането се засилва, локализира се.

— Верига сме — отговаря тя и се оглежда неспокойно.

— С централна администрация?

— Да.

Зад жената, на специалното място, където сетивата се събират, за да опишат действителността, виждам да се оформя фигура на прилепоподобен епигон. Тя вече усеща присъствието ѝ, но не може да разбере. Остава ми само мо чи чу, както казват китайците — незабавно действие без мисъл и колебание. Стигам до плота, слагам на него тоягата си под съответния ъгъл, навеждам се сякаш да си взема квитанцията и бутам тоягата си така, че тя се хлъзва, прелита над плота и преди да падне, малкият ѝ метален връх се спира в корпуса на компютърния терминал. Осветлението незабавно угасва. Епигонът се свива и се разсейва.

— Токът спря — констатирам, вдигам жезъла си и се обръщам да си тръгна. — Приятен ден.

Чувам я, че се обажда на момчето, за да провери електрическото табло.

Излизам от фоайето и посещавам тоалетната, където за всеки случай вземам таблетка. След това се връщам в малкото коридорче, пресичам го и напускам зданието. Бях приела, че това рано или късно ще се случи, така че не бях неподготвена. В този случай микроминиатюрната верига в жезъла ми беше достатъчна и макар че бих предпочела това да стане по-късно, може би за мен беше добре, че стана точно сега. След тази опасност се чувствам по-жива, побдителна. Това усещане, това познание ще ми е от полза.

То не ме достигна. Нищо не неправи. Основното положение е непроменено. Радвам се, че извлякох изгода на такава ниска цена.

И все пак искам да съм далече и на открито, където съм силна, а онова — слабо.

Крача в свежия ден, късче от живота ми е на планината по времето за закуска.

3. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ХОДОГАЯ

Намирам място с преплетени борове близо до Токайдо и спирам да погледна Фуджи измежду тях. Пътниците, които преминават през първия час на моето бдение, не приличат на пътниците на Хокусай, но няма значение. Конят, паланкинът, сините дрехи, големите шапки са изчезнали в миналото и за вечни времена пътуват вече само на гравюрата. Търговец или благородник, крадец или прислужник — решавам да гледам на тях така или иначе като на поклонници, стига само да са във, през или въвн от живота. Моята болнавест, бързам да кажа, може да бъде извинена, тъй като имах нужда от допълнително лечение. Сега обаче съм се стабилизирала и не знам дали медикаментите или медитацията са причината за моята повишена проникателност във финеса на светлината. Фуджи почти се движи в полезрението ми.

Поклонници... Не забравям скитанията на Мацуо Башо, който казва, че всички ние сме пътници във всеки миг от живота си. Спомням си също размишленията му за лагуните Мацушима и Кисагата — първата притежава ободряваща красота, втората — красотата на ридаещо лице. Разсъждавам над вида и израженията на Фуджи и съм объркана. Печал? Покаяние? Радост? Възторг? Те се мяркат и отминават. Липсва ми гениалността на Башо, за да ги уловя в една-единствена характеристика. И дори той... Не знам.

Себеподобните си говорят помежду си, но словото трябва да стигне до отсрещния. Очарованието винаги съдържа известно отсъствие на разбиране. В този момент е достатъчно и да гледаш.

Поклонници... Мисля също за Чосър, докато гледам гравюрата. Неговите пътешественици са си прекарвали добре. Разказвали са си един на друг мръсни историйки, небивалици и приказки с поука накрая. Те са яли, пили и са се шегували един с друг. Кентърбъри е тяхната Фуджи. Празнували са по пътя. Книгата свършва, преди да са пристигнали. Удобно.

Не съм кучка без чувство за хумор. Напълно е възможно Фуджи наистина да ми се присмива. Ако е така, много бих искала да се присъединя към нея. Наистина не харесвам настроения като това и късче мечтателно прекъсване би ми дошло добре, стига да се представи подходящ обект. Дори най-сериозните загадки на живота не могат да работят на пределна скорост през цялото време. Щом те имат почивки, и аз искам. Може би утре...

По дяволите! За присъствието не подозират ни най-малко, иначе епигонът нямаше да дойде. Все пак бях много внимателна. Подозрението не е увереност и съм сигурна, че действията ми бяха достатъчно бързи, за да не успеят да се потвърдят. Сегашното ми местопребиваване е извън достъп, пък и не може да бъде научено. Бях се оттеглила в изкуството на Хокусай.

Бих могла да преживея остатъка от дните си на спокойния бряг на Орегон. Мястото не е лишено от възможности за удоволствия. Но май Рилке беше казал, че животът е игра, която трябва да играем, преди да сме научили правилата. Така ли правим? И има ли правила наистина?

Може би чета прекалено много поети.

Но нещо, което ми прилича на правило, изисква от мен да направя това усилие. Справедливост, дълг, отмъщение, защита — трябва ли да претегля всяко от тях и то да се окаже част от онова, което ме подтиква? Тук съм, защото съм тук, защото следвам правила — каквито и да са те. Разбирането ми е ограничено до последователността.

Неговото не беше. Той винаги можеше да направи интуитивно отклонение. Кит беше образован, учен, поет. Какво богатство! Аз съм по-дребна във всяко отношение.

Кокузо, пазителят на родените в годината на Тигъра, променя това настроение. Аз не го искам. Това не съм аз. Нека да е възпаление на стари рани, дори възобновяване на демиелитизацията. Но да не съм аз. И да свърши скоро. Сърцето ми е болно и причините ми са сериозни. Дай ми сили да се откъсна от тях, Ловецо в бамбука, господарю на онези, които са голи. Отнеси унинието, сглоби ме отново, изпълни ме със сила. Уравновеси ме.

Наблюдавам играта на светлината. Дочувам отнякъде детска песен. След малко започва да вали слаб дъжд. Нахлузвам пончото си и продължавам да гледам. Много съм уморена, но искам да видя как Фуджи ще се появи от мъглата, която се е надигнала. Пийвам вода и малко бренди. Остава само най-слабо очертание, Фуджи става призрачна планина от даоистка рисунка. Чакам, докато небето започва да потъмнява. Знам, че този ден планината няма да дойде при мен отново, и трябва да си намеря сухо място да спя. Това трябва да ми е за урок от Ходогая: придържай се към настоящето. Не се опитвай да си излъскваш идеите. Бъди достатъчно разумна, за да влезеш някъде, щом вали.

Натъквам се на малка горичка. Заслон, обор, гараж... Всичко, което застане между мен и небето, ще свърши работа.

След някое време го намирам. Никакъв бог не навестява съня ми.

4. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ТАМАГАВА

Сравнявам гравюрата с реалността. Този път не е зле. Конят и мъжът не са на брега, но има малка лодка във водата. Положително не е същата лодка и не мога да кажа дали кара дърва за огрев, но и тя е достатъчна. Би било изненадващо да открия пълно съответствие. Лодката се отдалечава от мен. Розовината на разсъмването в небето се отразява в най-далечните води и в ивиците сняг по тъмното рамо на Фуджи. Лодкарят от гравюрата плава към брега. Шарон? Не, днес съм в по-весело настроение, отколкото бях в Ходогая. Лодката е прекалено малка за „Корабът на глупците“, прекалено бавна за „Летящият холандец“. „La navicella“. Да. „La navicella del mio ingegno“ — „малката лодка на моята мисъл“, на която Данте вдигнал платна към втория кръг — Чистилицето. Фуджи тогава... Може би. Адът под небето горе, Фуджи между тях — станция по пътя, престой, терминал. Прилична метафора за поклонник, който би могъл да се пречисти.

Подходяща. Защото съдържа както огъня и земята, така и въздуха, доколкото виждам над водата. Преход, промяна. Минавам.

Покоят е нарушен и мечтателността ми — прекъсната, когато лек самолет, жълт на цвят, връхлита над водата някъде вляво. След миг насекомното бръмчене на единствения му мотор достига до мен. Той бързо губи височина, плъзга се ниско над водата, после завива и се връща, като този път се завърта над брега. Щом стига до точката, в която минава най-близо до мен, забелязвам проблясък на отразена светлина от кабината. Леща? Ако е така, за мен е твърде късно да се скрия от питащите му очи. Ръката ми потъва в джоба на гърдите ми и измъква малък сив цилиндър. С нокът отхвърлям капачетата в края и го вдигам, за да погледна през окуляра. Миг да намеря обекта, втори — да фокусирам...

Пилотът е мъж и докато самолетът прави вираж, зървам само непознатия му профил. Златна облица ли беше това на лявото му ухо?

Самолетът си отива в посоката, от която е дошъл. Не се връща повече.

Разтърсена съм. Някой е прелетял тук с единствената цел да ме види. Как ме е намерил? И какво иска? Ако е това, от което най-много се страхувам, то згълът на нападение е съвсем различен от всичко, което бях очаквала.

Стискам ръката си в юмрук и тихо изругавам. Неподготвена съм. Нима такава ще бъде историята на целия ми живот? Винаги готова за погрешен ход в правилното време? Винаги пренебрегваща това, което е най-важно?

Като Кендра?

Тя е под моя защита и е една от причините да съм тук. Ако успея в това си начинание, ще съм изпълнила поне част от задълженията си към нея. Дори ако тя никога не научи, никога не разбере...

Изтласквам от съзнанието си всички мисли за дъщеря си. Само ако той подозираше...

Настоящето. Да се върна в настоящето. Да не пилея енергия за миналото. Стоя на четвъртата станция от моето поклонение и някой ми взима мярката. На третата станция един епигон се опита да се материализира. Взех изключителни мерки при завръщането си в Япония. Тук съм с фалшиви документи, пътувам под чуждо име. Годишите донякъде са променили вида ми, а и аз им помогнах, като

направих косата и тена си по-тъмни, изоставих привичните си предпочитания в облеклото, промених говора си, походката си, навиците си да се храня — всички неща, които за мен бяха по-лесни от много други поради опита ми от миналото. Миналото... Отново то, дявол да го вземе! Би ли могло то да работи срещу мен дори по този въпрос? По дяволите миналото! Епигон и вероятно човек, толкова близо един до друг. Да, обикновено съм параноичка, при това от много години — с основание. Не мога да позволя обаче този факт да повлияе на преценките ми сега. Трябва да мисля ясно.

Виждам три възможности. Първата е, че самолетът над мен не значи нищо, че той би прелетял независимо от това кой — или никой — стои тук. Полет за удоволствие или в търсене на нещо друго.

Може да е така, но моят инстинкт за самосъхранение не ми позволява да го приема. Трябва да допусна, че случаят не е такъв. Следователно някой ме търси. Това или е свързано с появяването на епигона, или не е. Ако не е, току-що в краката ми беше отворен огромен чувал с жива стръв, а аз нямам представа как да започна да сортирам заплетените въжета. От предишната ми професия са останали толкова много възможности, макар че ги смятах за отдавна приключени. Може би не трябваше и да опитвам. Да се търсят тук основания, изглежда невъзможно начинание.

Третата възможност е най-страшна: че има връзка между епигона и полета. Ако нещата са стигнали дотам, че да се наемат както епигони, така и хора, значи като нищо съм обречена на провал. И дори нещо повече — това ще означава, че играта е приела други, страховити измерения, аспект, който никога не ми е минавал през ума. То ще означава, че всеки на земята е в много по-голяма опасност, отколкото съм смятала, че аз съм единствената, която знае това, и че моят личен дуел се е превърнал в борба с глобални размери.

При това положение не мога да поема риска да го припиша на параноята си. Трябва да допусна най-лошото.

Очите ми се насълзяват. Знам как да умира. Веднъж вече разбрах как да губя с грация и безпристрастно. Повече не мога да си позволявам този лукс. Дори ако съм крила в себе си някаква следа от отстъпчивост, сега я прогонвам. Оръжието ми е слабо, но трябва да го владее добре. Ако боговете слязат от Фуджи и ми кажат: „Дъще, нашата воля е да престанеш“, аз пак трябва да продължа до края, макар

и да страдам в адовете на Ю Ли Чао Чуан за вечни времена. Никога по-рано не бях разбирала смисъла на съдбата.

Бавно падам на колене. Защото този, когото трябва да победя, е бог.

Вече не плача за себе си.

5. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ФУКАГАВА В ЕДО

Токио. Чужденци и бъркотия. Движение и замърсяване. Шум, цвят и лица, лица, лица. Някога обичах сцени като тази, но прекалено дълго съм била далече от големи градове. И да се върна в такъв град е свръх силите ми, почти ме парализира.

Нито пък това е старият Едо от гравюрата и аз поемам пореден риск, като идвам тук, въпреки че предпазливостта определя всяко мое движение.

Трудно е да се намери мост, към който да се приближиш под ъгъл, подобен на този, от който Фуджи се вижда на гравюрата от низината. Водата не е със същия цвят и бърча нос от миризмата. Този мост не е онзи мост, тук няма никакви мирни рибари, зелената е изчезнала. Хокусай рязко издишва и се вторачва като мен във Фуджисан изпод металната дъга. Неговият мост е грациозна дъга от дърво, произведение от отминали дни.

И все пак има нещо в свода и фантазията на всеки мост.

Харт Крейн би могъл да намери поезия и тук. „Арфа и олтар на разтопена ярост...“

А мостът на Ницше, който е човешкото, прострян напред към свръхчовека...

Не. Този мост не ми харесва. По-добре никога да не бях се забърквала с това, което е преходно. Нека това да е моят *rons asinorum*.

Със съвсем леко движение на главата оправям перспективата. Сега изглежда така, сякаш Фуджи подпира моста и без нея той ще се счупи като Бифрост^[1] и с това ще попречи на демоните от миналото да нападнат нашия днешен Асгард или може би на демоните от бъдещето да щурмуват нашия древен Асгард.

Отново си премествам главата. Фуджи пада. Мостът остава цял. Сянка и вещество.

Пушекът на един камион ме кара да потреперя. Всъщност току-що съм дошла, а ми се струва, че съм тук прекалено дълго. Фуджи

изглежда твърде далечна, а аз — прекалено видима. Трябва да се оттегля.

Дали това е урок или само сбогуване?

Урок, защото сърцевината на конфликта е пред очите ми: няма да бъда повлечена по моста на Ницше.

Хайде, Хокусай, укийо-е — призрак от минала Коледа, — покажи ми друга сцена.

6. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ КАДЖИКАЗАВА

Замъглена, мистична Фуджи над водата. Въздух, който навлиза чист в ноздрите ми. Има дори рибар почти където трябва — само позата му не е така драматична, както на оригинала, дрехите му са по-модерни — над безкрайните серии от вълни на Фурие, настъпващи към брега.

По пътя насам посетих малък параклис, ограден с каменна стена. Беше посветен на Кванон, богиня на състраданието и милосърдието, утешителка във времена на опасност и скръб. Влязох. Обичах я, когато бях момиче, докато научих, че тя всъщност била мъж. Тогава се почувствах измамена, почти предадена. В Китай беше Куан Ин и също толкова милосърдна, но там е отишла от Индия, където е била бодхисатва на име Авалокитесвара, мъж — „Господар, който гледа надолу със съчувствие“. В Тибет той е Чен-ре-зи — „Този със съчувстващите очи“, — който се възражда редовно като Далай-Лама. Не повярвах на цялото това въображаемо търчане от негова/нейна страна и за мен Кванон загуби нещо от очарованието си от това повърхностно смесване на история и антропология. И все пак влязох. Отново посещаваме мисления ландшафт на детството по време на тревога. Постоях известно време и детето в мен затанцува за момент, после замря неподвижно.

Гледам рибаря над онези вълни — по-малка версия на големия рибар на Хокусай, който за мен винаги е символизирил смъртта. Дребни смърти се въртят около него, човекът се влачи в сребърен капан. Спомням си разказ от „Арабските нощи“ — и той произхождащ от американските индианци. Мога да видя и християнски символизъм или архетип на Юнг. Но си спомням как Ърнест Хемингуей е казал на Бърнард Беренсън, че тайната на най-великата му книга е в това, че в нея няма никакъв символизъм. Морето си е море, старецът си е старец,

момчето си е момче, рибата — риба, а акулите са същите като другите акули. Хората сами товарят тези неща с още смисъл, като опипват повърхността в търсене на нещо повече. Поне това за мен е разбираемо. Прекарах ранните си години в Япония, късното ми детство мина в Съединените щати. В мен има една част, която обича да вижда нещата алюзорни и обвити в тайнственост. А американската ми част никога на нищо не вярва и винаги търси истинската история зад видимата.

Като цяло бих казала, че е по-добре да не се вярва, макар че от някаква точка трябва да се очертаят линии на тълкуване, преди разместването на основанията, което си позволявам, да залее съзнанието ми. Такава съм, няма сега да се отказвам от тази страна на характера си, която добре ми служеше в миналото. Това не обезсилва гледната точка на Хемингуей повече, отколкото моята, защото никой няма монопол над мъдростта. В сегашното ми положение обаче вярвам, че в моята се съдържа повече потенциал за оцеляване, защото аз си имам работа не само с неща, но и с по-близките до почитани през вековете сили и принципи. Бих искала да не е така и епигонът да е само артефакт, сроден с кълбовидната мълния, изучавана от Тесла. Но зад него има нещо толкова сигурно, колкото и това, че в жълтия самолет имаше пилот.

Рибарят ме вижда и ми маха. Усецането е особено — това неочаквано общуване с примес на философско отклонение. И аз с удоволствие му махвам в отговор.

Изненадана съм от готовността, с която приемам това чувство. Усецам, че е свързано с общото ми физическо състояние. Всичкият този чист въздух и ходене пеша явно са укрепили силите ми. Сетивата ми са по-остри, апетитът ми — по-голям. Позагубила съм килограми и съм понаправила мускули. Не съм имала нужда от лекарство от няколко дена.

Чудя се...

Дали е много хубаво? Вярно, трябва да пазя силите си. Трябва да съм готова за много неща. Би ли могло това да бъде в разрез с цялостния ми план? Равновесие, може би ще трябва да потърся равновесие...

Смея се за първи път не помня откога. Смешно е да задълбаваш така в живота и смъртта, в болестта и здравето като някой герой на

Томас Ман, когато си изминал едва четвърт от пътуването си. По този път ще ми трябва цялата ми сила — и може би още повече. Ако времето ми свърши, ще трябва да си направя собствено суки. Междувременно решавам да се радвам на това, което имам.

Когато ударя, ще бъде едновременно с последния ми дъх.

Знам го. Явление, познато на художниците баталисти от много направления. Спомням си историята, която разказа Ойген Херигел, за учението при майстор по киудо, за натягането на лъка и чакането, чакането, докато нещо даде сигнал за отпускането на тетивата. Две години е правил това, преди неговият сенсей да му даде стрела. Забравила съм колко още след това е репетирал действието със стрелата. После всичко това започва да се свързва, безвременният миг на навременността ще дойде и стрелата трябва да полети, да полети към целта. Минало е много време, докато разбере, че този миг идва винаги в края на едно издишване.

В изкуството, както и в живота. Изглежда, че много важни неща — от смъртта до оргазма — стават в момент на пустота, в точката на несигурност в дишането. Изглежда, всички те са отражение на смъртта. Това е много дълбоко проумяване за човек като мен, защото силата ми категорично трябва да бъде извлечена от моята слабост. Това е контролът, умението да се намери този особен момент, който ме смущава най-много. Но както при ходенето, говоренето или износването на дете, вярвам, че нещо в мен знае къде е то. Вече е твърде късно да се опитвам да направя от него мост към съзнанието си. Имам малките си планове. Подредих ги на полица в дъното на съзнанието си. Трябва да ги оставя и да се обърна към други неща.

Междувременно попивам момента с дълбока глътка солен въздух, като си казвам, че океанът си е океан, рибарят си е рибар и Фуджи е само една планина. После бавно го издишвам...

7. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ПОДНОЖИЕТО

Огън отвътре, зимни следи отгоре като кичури побеляла коса. Гравюрата е малко по-страшна от действителността тази вечер. Тази ужасна червена отсянка не грее над мен срещу орда буреносни облаци. И все пак не съм равнодушна.

Трудно е да не застанеш с известен трепет пред древните сили на Огнения кръг, да се хлъзгаш назад през геологичните ери към времето

на създаване и разрушаване, когато са образувани новите земи. Великите потоци, бомбените взривове и заслепявания, танцът на светлината като корона...

Медитирам върху огъня и се променям.

Миналата нощ спях в двора на малък шингонски храм сред храсти, оформени като дракони, пагоди, кораби и чадъри. В храма множество най-обикновени поклонници и свещеникът изпълни за нас гома — огнена служба. Огньовете на Фуджи ме помнят, както тя ми напомни за Фуджи.

Свещеникът, млад мъж, седна пред олтара, където беше съдът с огъня. Занарежда молитвата и запали огъня, а аз гледах напълно омагьосана от ритуала, когато той започна да подхранва огъня със сто и осем дървени пръчици. Те, както ми казаха, са сто и осемте илюзии на душата. Макар и да не ми е познат пълният им списък, почувствах, че мога да изляза с няколко нови. Няма значение. Той пееше, прозвънваше със звънчето, удряше гонгове и барабани. Погледнах към другите хенро. На всички лица беше изписана пълна вгълбеност. На всички освен на едно.

Друга фигура се беше присъединила към нас в пълната тишина и застана в сенките от дясната ми страна. Целият беше облечен в черно, а голяма, висока яка скриваше долната част на лицето му. Бе се вторачил в мен. Когато очите ни се срещнаха, той отмести поглед и се загледа в огъня. След малко направих същото.

Свещеникът добавяше тамян, листа, масла. Огънят цвъртеше и пръскаше, пламъците подскачаха, сенките танцуваха. Започнах да треперя. Имаше нещо познато в този мъж. Не можех да го определя, но трябваше пак да го погледна.

Много бавно се придвижвах надясно през следващите десет минути, сякаш се стремях да си намеря по-добро място, за да наблюдавам церемонията. След това внезапно се обърнах и отново погледнах към мъжа.

Хванах го, че ме изучава, и той пак бързо отмести очи. Но танцът на пламъците този път го освети право в лицето и рязкото дръпване на главата му я извади от прикритието на яката.

След този мигновен поглед вече бях сигурна, че това е човекът, който бе пилотирал малкия жълт самолет над мен миналата седмица в

Тамагава. Макар че не носеше златна обица, имаше засенчена вдлъбнатина в меката част на лявото ухо.

И нещо повече. Сега, когато видях цялото му лице, бях убедена, че съм го виждала някъде преди години. Имам необикновено добра памет за физиономии, но по някаква причина не можех да наместя тази в предишния ѝ контекст. Той обаче ме изплаши и почувствах, че за това има сериозна причина.

Церемонията продължаваше, докато и последната пръчица бе сложена в огъня, и свещеникът завърши литургията си, докато дървото изгоря и угасна. Тогава той се обърна, ограден от светлина, и каза, че е време всеки, който боледува, да се натрие с лечебен дим, ако желае.

Двама поклонници пристъпиха напред. Бавно се присъедини трети. Пак хвърлих поглед надясно. Мъжът бе изчезнал така безшумно, както се бе и появил. Огледах целия храм. Той не се виждаше никъде. Почувствах докосване по лявото си рамо.

Обърнах се и видях свещеника, който тъкмо ме беше докоснал леко с тризъбия меден предмет, използван от него по време на церемонията.

— Ела — каза той — и поеми дим. Имаш нужда от лечение на лявата ръка и рамото, на лявото бедро и стъпалото.

— Как разбра? — попитах го аз.

— Тази вечер ми е дадено да виждам. Ела.

Той посочи място вляво от олтара и аз отидох там, стресната от способността му да прониква навътре, защото с напредването на деня местата, които беше посочил, бяха започнали все по-силно да се схващат. Бях се въздържала да взема лекарството си, като се надявах, че пристъпът ще стихне от само себе си.

Той ме масажира, като втриваше дима от загасващия огън в местата, които бе посочил, после ми показа как да продължа сама. Послушах го и накрая, както обикновено, втрих малко и в главата си.

След това претърсих всичко, но странния ми наблюдател го нямаше никъде. Намерих си скришно място между краката на един дракон и опънах спалния си чувал. Нищо не смути съня ми.

Събудих се преди разсъмване и открих, че вцепенените ми тела са възвърнали чувствителността си. Много се зарадвах, че пристъпът е отминал без лекарство.

През останалата част от деня, тъй като пътешествах тук, в подножието на Фуджи, се чувствах изненадващо добре. Дори сега съм изпълнена с необикновена сила и енергия и това ме плаши. Ами ако димът от огнената церемония някак е повлиял на лечението? Страх ме е от това, което той би могъл да причини на плановете ми, на решителността ми. Не съм сигурна, че ще знам как да се справя с това.

И така, Фуджи, господарю на Скрития огън, аз пристигнах здрава и изплашена. Ще преспя тук тази нощ. На сутринта ще продължа. От такова разстояние твоето присъствие ме смазва. Ще се оттегля към по-различна, по-далечна перспектива. Дори ако трябваше да се изкатери по теб, дали бих хвърлила сто и осем пръчици в свещеното ти огнище? Мисля, че не. Има някои илюзии, които не искам да разрушавам.

8. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ТАГОНУРА

Излязох с лодка, за да погледна назад към плажа, склоновете и Фуджи. Все още съм в блестящо състояние. Засега съм се примирила с него. Междувременно денят е светъл, морският бриз — прохладен. Лодката се люлее ужасно, тъй като рибарят и синът му, на които платих да ме изведат, я насочват по мое искане така, че да видя гледката, най-близка до тази от гравюрата. Носовите на корабите ми представят много от местната архитектура. Прелом в културната еволюция, където основната идея е околната среда? Морето е живот? Като извличаме прехраната си от вълните, винаги сме в морето? Или морето е смърт, то може да се надигне, за да порази земите ни и да отнеме живота ни всеки момент? Следователно ние носим това *temento mori* дори по покривите над главите си и по стените, които ги крепят? Или това е знак за нашата власт над живота и смъртта?

Или нищо от това. Някому може да се стори, че тая в себе си силно желание за смърт. Не е вярно. Желанията ми са точно противоположни. Може наистина да използвам гравюрите на Хокусай за нещо като тест на Роршах за самопознание, но това, което възбужда съзнанието ми, е по-скоро обаянието на смъртта, отколкото желанието за смърт. Вярвам, това е разбираемо за хора, поставени в критични условия с много близък край.

Засега стига. Това беше само за опипване на острието, за да проверя остротата му. Установявам, че оръжието ми е все още в ред, и

го прибирам в ножницата.

Синьосива Фуджи, поръсена със сняг, дълга извивка на естествения наклон от лявата ми страна... Сякаш никога не виждам два пъти една и съща планина. Ти се променяш толкова, колкото и аз, при това си оставаш това, което си. Което значи, че и за мене има надежда.

Навеждам поглед към мястото, където делим това качество с морето — тази огромна, жива мрежа от данни. Сходно и все пак различно ти си се борила с това море, докато аз...

Птици. Нека ги послушам, нека погледам известно време тези въздушни пътешественици, които се гмуркат и се хранят.

Гледам мъжете, които се трудят с мрежите. Много отпускане да наблюдаваш сръчните им движения. След някое време задрямвам.

Заспивам, сънувам и в съня си виждам бог Кокузо. Не може да е друг, защото когато измъква оръжието си, блестящо като слънце, и го насочва към мен, произнася името си. Повтаря го многократно, докато аз треперя пред него, но нещо не е наред. Знам, че ми говори друго, че не просто ми съобщава кой е. Посягам, но не мога да хвана смисъла. Тогава той премества върха на сабята си и сочи нещо зад мен. Обръщам глава. Виждам човека в черно — пилота, наблюдателя на гома. Той ме изучава — точно както ме изучаваше и онази вечер. Какво ли търси в лицето ми?

Събужда ме силно люшване на лодката, когато попадаме в побурно море. Залавям се за планшира, зад който стоя. Бърз оглед наоколо ми показва, че не сме в опасност, и пак обръщам очи към Фуджи. Надсмива ли ми се тя? Или това е кискането на Хокусай, който клечи до мен и рови за мръсни картини във влагата на дъното с дълъг, изсъхнал пръст?

Ако една тайна не може да се разбули, трябва да се запази. По-късно тогава. Ще се върна към посланието, когато съзнанието ми се придвижи до ново положение.

Скоро на борда измъкнаха още един товар риба, за да стане пътуването пикантно. Колкото и да се извъртат, те не могат да избегнат мрежата. Мисля си за Кеңдра и се питам как ли се справя. Надявам се, че ядът ѝ към мен е затихнал. Вярвам, че не е избягала от своя плен. Оставих я на грижите на познати в примитивна, изолирана общност на югозапад. Не харесвам онова място, нито съм твърде привързана към

обитателите му. Но все пак те са ми задължени за няколко големи услуги — преднамерено оказани в ония времена — и ще я държат там, докато това-онова премине. Виждам нежните ѝ черти, очите на сърна, копринената коса. Будно, грациозно момиче, свикнало на известен лукс, обичащо продължителните вани и честите душеве, новите дрехи. Може би в момента е изпръскана с кал и прашна от търкалящите се в локвите свине, плевенето, саденето, брането на зеленчуци или която и да е от основните незначителни дейности. Може би ще е добре за характера ѝ.

Трябва да придобие някакъв друг опит освен вечното предпазване от възможна ужасна съдба.

Времето минава. Изваждам обяда си.

По-късно размишлявам за Фуджи, Кокузо и страховете си. Дали сънищата са само театър на стракове и желания на приспаното съзнание, или наистина понякога отразяват неподозирани аспекти на действителността — може би за да предупредят? Да отразят... Казано е, че съвършеното съзнание отразява. Шинтай с арката и светилището си е място наистина свещено за бога — малко огледало, — а не иконите. Морето отразява небето, препълнено с облаци или синя пустота. Като Хамлет човек може да измисли много тълкувания на странното, но само едно трябва да има ясно очертание. Още веднъж връщам в съзнанието си моя сън, лишен от всякакви въпросителни. Нещо се размърдва...

Не. Почти го бях хванала. Но посегнах твърде рано. Огледалото ми се счупи.

Когато се вглеждам в брега, възниква въпросът за синхрона. Има ново групиране на хора. Изваждам малкия си бинокъл и махам капака му, но вече знам какво ще видя.

Той пак е в черно. Говори с двама мъже на плажа. Единият от тях жестикулира към нас през водата. Разстоянието е прекалено голямо, за да се различат ясно чертите, но знам, че това е същият човек. Но сега това не е познатият ми страх. Бавен гняв се надига в моята хара. Ще се върна на брега и ще се срещнем. Той е само един мъж. Вече ще се справя с него. Не мога да си позволя повече неизвестност от тази, която съм си осигурила досега. Трябва да го посрещна както трябва, да го отстраня или да се съобразявам с него.

Казвам на капитана веднага да ме откара на брега. Той мърмори. Риболовът върви добре, още е твърде рано. Предлагам му още пари. Съгласява се неохотно. Дава на сина си съответните нареждания за лодката и я насочва.

Стоя на носа. Нека хубавичко ме разгледа. Изпращам гнева си напред. Мечът е също толкова свещен предмет, както и огледалото.

Докато Фуджи нараства пред мен, мъжът гледа към нас, подава нещо на другите и после се обръща и бавно се отдалечава. Не! Няма как да ускорим движението си и при такъв ход той ще си отиде, преди да стигна до сушата. Изругавам. Искам незабавно удовлетворение, а не продължаваща тайнственост.

И хората, с които беше говорил... Ръцете им потъват в джобовете, те се смеят, след това се отдалечават в друга посока. Скитници. Дали им е платил за някакви сведения, които са му дали? Така изглежда. Дали сега са се отправили към някоя кръчма, за да изпият цената на моето спокойствие? Викам след тях, но вятърът отнася думите ми. И те ще са си отишли, преди да пристигна.

И това се сбъдва. Когато най-последно заставам на плажа, единственото познато лице е лицето на моята планина, сияеща като гранат под косите лъчи на слънцето.

Забивам нокти в дланите си, но ръцете ми не стават криле.

9. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ НАБОРИТО

Привързана съм към тази гравюра: портата на шинтоисткото светилище се появява над морето при отлив и хората изравят миди измежду потопените развалини, Фуджи, разбира се, се вижда през портата. Дали не е християнска църква под вълните, свързана с Мидата на Бога, минава ми през ума. Географията обаче ме спасява.

А действителността е съвсем различна. Не мога да уточня мястото. В същия район съм и Фуджи е разположена както трябва, но портата сигурно е изчезнала много отдавна и няма никаква възможност да разбере къде тук има потънал храм.

Седя на един хълм, гледам над водата и изведнъж се усещам не просто уморена, а изтощена. Бях стигнала далече и бързо през последните няколко дена и усилията ми, изглежда, ме бяха довършили. Ще седя тук и ще гледам морето и небето. Поне сянката ми — мъжът в черно — не се е мяркала след плажа на Тагонура. Котенце гони

пеперуда в подножието на моя хълм, като подскача във въздуха и белите му лапки просветват. Пеперудата набира височина и избягва с порива на вятъра. Котето седи известно време, вперило очи в нея.

Отправлям се към един склон, който си бях набелязала от преди — там може би е завет. Оставям вързопа си, развивам спалния чувал с пончото под него. След като си свалям обувките, бързо се пъхвам вътре. Май че съм понастинала и крайниците ми са много тежки. Би ми се искало да си платя и да спя под покрив тази нощ, но съм твърде уморена, за да търся подслон.

Лежа и гледам появата на светлините в потъмняващото небе. Както винаги при крайна умора сънят не идва лесно. Дали това е законната умора или е симптом на нещо друго? Обаче не искам да вземам лекарства само за да се предпазя, така че известно време се опитвам да не мисля за нищо. Не помага. Умирам за чаша горещ чай. Поради липсата му пийвам малко бренди, което за малко стопля вътрешностите ми.

Все пак сънят ми се изплъзва и решавам да си разкажа приказка, както правех, когато бях малка и исках да накарам света да се превърне в мечта.

И така... Някога по време на безредиците след смъртта на бившия император Сутоку неколцина странстващи монаси минали оттук, срещнали се по пътя, по който се отправили да търсят облекчение от войните, земетресенията и ураганите, тормозили толкова време страната. Надявали се да намерят религиозна общност и да водят съзерцателен живот в тишина и спокойствие. Стигнали до нещо, което приличало на изоставен шинтоистки храм близо до морето, и се спрели да пренощуват в него, като се питали каква ли чума или бедствие би могло да отнесе служителите му. Сградата била в добро състояние и не се виждали никакви следи от насилие. Тогава обсъдили възможността да направят от нея свое убежище и те да станат служители на Шинто. Запалили се от идеята и прекарвали по-голямата част от нощта в разговори за плановете си. На сутринта обаче от вътрешността на храма се появил стар свещеник, сякаш за да се захване с ежедневните си задължения. Монасите го разпитали за историята на светилището и той ги осведомил, че някога тук имало и други, които му помагали в службите, но отдавна, по време на специалните им молитви една нощ на брега, били прибрани от бурното

море. И не, това не бил всъщност храм на Шинто, макар че външно изглеждал такъв. Бил по-скоро храм на много по-стара религия, на която той може би бил последният останал привърженик. Но те били добре дошли да се присъединят към него и да научат за нея, ако желаят. Монасите бързо обсъдили това помежду си и решили, че тъй като мястото изглежда приятно, би било хубаво да останат тук и да научат от стареца каквото може да им каже. Така че останали да живеят в странния храм. Отначало някои доста се смущавали, защото нощем сякаш чували призив на мелодични гласове от вълните и с морския вятър. И понякога им се струвало, че чуват стария свещеник да им отговаря. Една нощ един от тях проследил гласовете и видял стария свещеник да стои на брега с вдигнати ръце. Монахът се скрил и после заспал в цепнатина между скалите. Когато се събудил, пълна луна светела високо в небето, а старият свещеник бил изчезнал. Монахът отишъл на мястото, където стоял онзи, и видял много следи по пясъка — всичките от ципести крака. Потресен, монахът се върнал и разказал преживяното на другарите си. После те прекарали цели седмици в опити да зърнат следа от краката на стария свещеник, които винаги били увити и овързани. Не успели, но с течение на времето това сякаш губело значението си все повече и повече. Учението му им влияело бавно, но постоянно. Започнали да му помагат в ритуалите му и научили името на този нос и на неговото светилище. Това била последната надморска останка на голям потънал остров, за който той ги уверил, че в някакви чудни случаи се издигал и разкривал потънал град, обитаван от служителите на господарите му. Името на града било Р'лие и те щели да са щастливи да отидат там един ден. Тогава това вече им се сторило добра идея, защото били забелязали, че кожата между пръстите им някак се удебелява и нараства, а самите пръсти ставали по-силни и по-дълги. Сега монасите участвали във всички ритуали, които ставали все по-отвратителни. Накрая, след един особено кървав ритуал, обещанието на стария свещеник било изпълнено, но наопаки. Вместо да се издигне островът, носът потънал, за да се съедини с него, като понесъл със себе си храма и всички монаси. Така че гадостите им сега са предимно водни. Но приблизително веднъж на всеки век целият остров наистина се издига над водата за една нощ и тълпи от монаси тръгват по брега, за да търсят жертви. И, разбира се, това ще е точно тази нощ...

След тази приказка, основана на най-любимите ми приспивни истории, най-после ме обхвана чудесното предусещане за настъпваща дрямка. Очите ми се затварят. Плавам на сал, отрупан с бали памук... Аз...

Шум! Над мен! Откъм морето. Нещо се движи към мен. Бавно, после бързо.

Адреналинът изпраща огнен поток през крайниците ми. Предпазливо, тихо протягам ръка и хващам тоягата си.

Чакам. Защо сега, когато съм отслабнала? Трябва ли опасността винаги да идва в най-неподходящия момент?

Щом нещо се удря в земята до мен, чува се тупване и аз изпускам дъха, който бях задържала досега.

Това е котката — малко по-голяма от котенце, — която бях видяла по-рано. Приближава се с мъркане. Протягам ръка и я погалвам. Тя се потрива о мен. След малко я пъхвам при себе си в чувала. Тя се сгушва до тялото ми, все още мъркаща, топла. Хубаво е да имаш нещо, което ти вярва и иска да е с теб. Наричам котката Р'лие. Само за една нощ.

10. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ЕДЖИРИ

Този път вземам автобус по обратния път. Прекалено уморена съм, за да вървя пеша. Бях си изпила лекарството, както може би трябваше да правя през цялото време. Все пак трябва да минат няколко дни, преди да настъпи някакво облекчение, и това ме плаши. Всъщност не мога да си позволя такова състояние. Не съм сигурна какво да правя — знам само, че трябва да продължа.

Гравюрата е измамна, защото част от силата ѝ се крие във въздействието на силния вятър. Небето е сиво, Фуджи е замъглена на фона, хората на пътя и двете дървета зад него еднакво страдат от поривите на вятъра. Дърветата се огъват, хората се гушат в дрехите си, високо във въздуха се носи шапка и някой и друг нещастен преписвач или автор вижда изтръгнатия си ръкопис да отлита към небето. (Това ми напомни една стара карикатура — издателят казва на автора: „Нещо странно се случи с вашия ръкопис по време на парада за празника на свети Патрик.“) Сцената пред мен е по-малко активна в метеорологично отношение. Небето наистина е покрито с облаци, но вятър няма, Фуджи е по-тъмна, по-ясно очертана, отколкото на

гравюрата, наоколо не се виждат никакви борещи се с вятъра пешеходци. Има много повече дървета съвсем близо до мен. Всъщност аз стоя до малка горичка. В далечината се виждат постройките, които липсват на картината.

Тежко се облягам на тоягата си. Живей по малко, умирай по малко. Бях стигнала до десетата си спирка и все още не знам дали Фуджи ми дава сила или ми я отнема. Може би и двете.

Отправлям се към гората. Докато вървя, редки капки дъжд докосват лицето ми. Няма никакви пътни знаци, наоколо — никой. Промъквам се навътре, по-далече от пътя, и най-после стигам до открито местенце, на което има няколко големи и малки скали. Ще стане лагер. Не искам нищо друго — само да прекарам деня в почивка.

Скоро запалвам малък огън, мъничкият ми чайник е сложен на камъни над него. Далечен тътен на гръмотевица нюансира притесненията ми, но засега дъждът се бави. Обаче земята е влажна. Постилам пончото си и докато чакам, сядам. Наточвам нож и го оставям настрана. Ям малко бисквити и изучавам карта. Предполагам, че би трябвало да изпитвам известно удовлетворение, тъй като нещата се развиват почти така, както смятах. Бих искала да е така, ама не.

Някакво неопределено насекомо, което жужеше някъде зад мен, престава да бръмчи. След миг чувам пукане на клонче. Ръката ми мигновено грабва тоягата.

— Недей — казва глас зад мен.

Обръщам глава. Той стои на девет — десет крачки от мен, човекът в черно, обичайната си е на мястото, дясната му ръка е в джоба на сакото му. Там май има и още нещо, насочено към мен.

Оставям тоягата и той се приближава. Ритва странично тоягата ми и тя се озовава в средата на поляната, далече от обсега ми. Тогава той вади ръка от джоба си — оставил е вътре това, което държеше. Бавно обикаля до противоположната страна на огъня, като междуременно не откъсва поглед от мен.

Сяда на кръгъл камък, слага ръце на коленете си, пита:

— Мери?

Не отговарям на името си, но и аз го гледам. Светлината на мечата от съня с Кокузо проблясва в съзнанието ми, насочена към него, и чувам богът да изрича името му, но не съвсем.

— Котузов! — казвам тогава.

Човекът в черно се усмихва — показва, че зъбите, които някога бях счупила, сега са чудесно поправени.

— И аз отначало не бях сигурен, че си ти — изрича той.

Пластичната хирургия е смъкнала най-малко десет години от лицето му, както и много от обветреността заедно с няколко белега. Промени има и около очите и бузите. И носът му е по-малък. Всичко това е значително подобрене от последния път, когато се бяхме виждали.

— Водата ти кипи — най-сетне се обажда той. — Ще ми предложиш ли чаша чай?

— Разбира се — и аз посягам към торбата, където имам допълнителна чаша.

— Бавно.

— Дадено.

Намирам чашата, леко изплаквам и двете с топла вода, приготвям чая.

— Не, не ми я подавай. — Той протяга ръка и взема чашата от земята.

Потискам желанието си да се усмихна.

— Нямах ли бучка захар? — пита той.

— Съжалявам.

Въздиша и бърка в джоба си, от който измъква малка манерка.

— Водка? В чая?

— Не ставай глупава. Вкусовете ми се промениха. Това е ликьор „Дива пуйка“, чудесен подсладител. Ще си сложиш ли малко?

— Нека го помириша.

В аромата му има някаква сладост.

— Добре — съгласявам се и той капва в чая ни от него. Отпиваме. Не е лошо.

— Колко време мина? — пита той.

— Четиринайсет години, почти петнайсет — отговарям. — В началото на осемдесетте.

— Да.

Той разтрива челюстта си.

— Чух, че си се оттеглила.

— Правилно си чул. Беше около година след нашата последна... схватка.

— Турция, да. Омъжила си се за човек от твоята кодираща секция.

Кимам.

— Овдовяла си след три-четири години. Дъщеря, родена след смъртта на съпруга ти. Върнала си се в Щатите. Установила си се някъде в провинцията. Това е всичко, което знам.

— Това изобщо е всичко.

Той пак отпива от чая.

— Защо се върна?

— По лични причини. Отчасти сантиментални.

— Под фалшиво име ли?

— Да. Свързано е със семейството на мъжа ми. Не желая да узнават, че съм тук.

— Интересно. Искаш да кажеш, че те ще следят пристигащите също толкова старателно, колкото ние?

— Не знаех, че тук вие следите пристигащите.

— Точно сега ги следим.

Чува се нов гръмотевичен тътен. Още няколко капки падат върху ни.

— Бих искал да вярвам, че наистина си се оттеглила — казва той.
— И аз вървя натам, както знаеш.

— Няма причина да се връщам на работа. Наследих прилична сума — достатъчна, за да се грижа за себе си и за дъщеря си.

Той кима.

— Ако имах такъв стимул, и аз нямаше да съм в бизнеса — продължава той. — По-скоро щях да си седя вкъщи и да чета, да играя шах, да се храня редовно и да пия. Но трябва да признаеш, че е голямо съвпадение да си тук точно когато се решава бъдещето на няколко нации.

Поклащам глава:

— Прекъснала съм връзките си с много неща.

— Нефтената конференция в Осака. Започва две седмици след сряда. Вероятно смяташ да посетиш Осака по това време?

— Няма да ходя в Осака.

— Значи куриер. Някой оттам ще се срещне с теб тук — обикновен турист в някоя точка от пътуването ти, за да ти предаде...

— Боже мой! Нима мислиш, че всичко е конспирация, Борис? Аз се занимавам единствено с някои лични проблеми и посещавам места, които означават нещо за мен. А конференцията нищо не означава.

— Добре. — Той допива чая си и оставя чашата. — Наясно си, че знаем, че си тук. Само дума пред японските власти, че пътуваш с фалшиви документи, и те ще те изритат. Така ще е най-лесно. Никаква вреда не е причинена, а един агент е обезвреден. Само че ще е жалко да ти развалям пътешествието, ако наистина си само туристка...

Гадна мисъл ми минава през ума, когато виждам накъде бие. Знам, че моите мисли са много по-гадни от неговите. Това е нещо, което научих от една странна стара жена, с която някога работех, но тя не приличаше на стара жена.

Допивам си чая и вдигам поглед. Той се усмихва.

— Ще направя още чай — казвам аз.

Виждам, че горното копче на ризата ми се разкопчава, когато се навеждам малко встрани от него. Тогава се надвесвам с неговата чаша и си поемам дълбоко дъх.

— Ще размислиш ли над това, да не ме предаваш на властите?

— Бих могъл — казва той. — Мисля, че разказът ти може би е верен. Но дори и да не е, няма да поемеш вече риска да пренасяш каквото и да било, след като знам за теб.

— Всъщност наистина искам да довърша това пътуване. — Примигвам малко по-често. — Бих направила всичко, за да не ме отпрацат обратно точно сега.

Той хваща ръката ми.

— Радвам се, че го казваш, Марюшка — отговаря. — Аз съм самотен, а ти си все още хубава жена.

— Така ли мислиш?

— Винаги съм мислил така, дори тогава, когато ми разби зъбите.

— Съжалявам за това. Беше просто работа, знаеш.

Ръката му се премества към рамото ми.

— Разбира се. И без това, след като ги оправиха, изглеждат по-добре от преди.

Заобикаля и сяда до мен.

— Много пъти съм мечтал да направя това. — Казва го, докато разкопчава останалите копчета на ризата ми и токата на колана ми.

Нежно гали корема ми. Усещането не е неприятно. Мина твърде много време.

Скоро сме съвсем голи. Той не бърза и когато е готов, охотно го приемам в себе си. Добре, Борис. От мен — ездата, от теб — падането. Бих могла да се чувствам почти виновна. Ти си по-нежен, отколкото смятах, че можеш да бъдеш. Започвам да дишам, както се полага — дълбоко и бавно. Концентрирам вниманието си върху моята и неговата хора, отдалечени само на сантиметри. Усещам енергиите ни мечтателни и топли, раздвижени. Скоро насочвам потока им. Той усеща това само като удоволствие, може би по-изтощаващо от друг път. Когато свършва обаче...

— Казваш, че имаш проблеми? — Пита с такова мъжко посткоитално великодушие, което обикновено се забравя след няколко минути. — Ако мога да ти помогна с нещо, тук-там имам по някой и друг свободен ден. Харесвам те, Марюшка.

— Това е нещо, което трябва да свърша сама. Все пак ти благодаря.

Продължавам процеса.

По-късно, когато се обличам, той лежи и ме гледа.

— Сигурно остарявам, Марюшка — размишлява той. — Ти ме измори. Струва ми се, че бих могъл да спя цяла седмица.

— Почти е така — казвам аз. — След една седмица отново ще се чувстваш прекрасно.

— Не разбирам...

— Работиш прекалено много, убедена съм. Тази конференция...

Той кима.

— Може би си права. Наистина ли не си замесена?...

— Наистина нямам нищо общо с конференцията.

— Добре.

Измивам чайника и чашките си. Слагам ги в раницата.

— Ще бъдеш ли така добър да се преместиш, Борис? Пончото, мисля, ще ми трябва много скоро.

— Разбира се.

Става бавно и ми го подава. Започва да се облича. Диша тежко.

— Оттук накъде?

— Мишима-гое — отговарям, — за поредния изглед към моята планина.

Той поклаща глава. Дооблича се и сяда на земята, облегнат на един пън. Изважда манерката си и отпива. После ми я подава.

— Искаш ли?

— Не, благодаря. Трябва да продължавам.

Намирам тоягата си. Когато отново го поглеждам, той се усмихва слабо, унило.

— Ти вземаш много от един мъж, Марюшка.

— Така трябва — отвърщам.

Тръгвам. Днес ще мога да извървя над трийсетина километра, сигурна съм. Дъждът завалява още преди да изляза от горичката. Листата шумолят като криле на прилеп.

11. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ МИШИМА-ГОЕ

Слънчева светлина. Прозрачен въздух. Гравюрата показва голяма вечнозелена криптомерия, Фуджи се възправя зад нея, увенчана с дим. Днес няма дим, но открих голяма криптомерия и се настаних така, че тя да пресича рамото на Фуджи вляво от конуса. Има няколко облачета, не толкова подобни на пуканки като дима на Хокусай (той свива рамене в случая), но ще трябва да свършат работа.

Откраднатата ми ки ме поддържа, макар че и лекарството сега работи под нея. Тялото ми ще отхвърли заетата енергия като трансплантиран орган. Дотогава обаче лекарството ще трябва да се задейства.

Междувременно гледката и гравюрата се доближават все повече. Прекрасен пролетен ден. Птиците пеят, пеперудите бродират въздуха на зиг-заг. Почти чувам как растат растенията в почвата. Светът мирише на свежо и ново. Вече не ме следят. Ново „здравей!“ на живота.

Гледам огромното старо дърво и се вслушвам в ехото му назад през вековете: Игдразил, Златният клон^[2], Коледното дърво, Дървото на познанието на доброто и злото, дървото Бо, под което бог Гаутама намерил душата си и я загубил...

Приближавам се, за да прокарам ръка по грапавата му кора.

От това положение внезапно ми се разкрива друг изглед към долината долу. Нивите приличат на заравнен пясък, хълмовете са като скали, Фуджи — като морена. Прекрасно поддържана градина.

По-късно забелязвам, че слънцето се е преместило. Стояла съм тук с часове. Малкото ми просветление под величественото дърво. По-старо от моето човечество и не знам какво мога да направя за него в замяна.

Навеждам се неочаквано, вземам една шишарка. Мъничка за такъв гигант. Едва достига размера на нокътя на малкия ми пръст. Нежно изрязана, сякаш гравирана от феи.

Слагам я в джоба си. Ще я посадя някъде по пътя.

След това си тръгвам, защото чувам биенето на все по-близки камбани, а още не съм готова човечеството да разваля настроението ми. Но надолу по пътя има малка странноприемница, която не ми прилича на част от верига. Ще се изкъпя там, ще се нахраня и ще спя тази нощ в легло.

Утре все още ще съм силна.

12. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ЕЗЕРОТО КАВАГУЧИ

Размишления.

Това е една от най-любимите ми гравюри от серията: Фуджи, видяна от отсрещния бряг на езерото и отразена в него. От двете страни има зелени хълмове и малко селце на далечния бряг над водата. Най-очарователната черта на гравюрата е, че отражението на Фуджи не е същото като оригинала. Положението му е неправилно, склонът е невярно предаден, има шапка от сняг, каквато самата Фуджи няма.

Седя в малката лодка, която бях наела, и гледам назад. Небето е леко замъглено и това е хубаво. Никакъв отблясък, който да разваля отражението. Градът вече не е толкова старомоден, колкото на гравюрата, и се е разраснал. Но подробности от този род не ме занимават, Фуджи се отразява по-добре пред погледа ми, но удвояването пак е смайващо явление за мен.

А и интересно... На гравюрата селцето го няма, няма и образ на лодка във водата. Единственото отражение е на Фуджи. Никаква следа от човешко присъствие.

Виждам отразените сгради близо до брега. И съзнанието ми е раздвижено от други образи, различни от тези, които Хокусай е познавал. Разбира се, потъналият Р'лие ми идва на ум, но мястото и денят са твърде идилични. Той се изличава от паметта ми почти незабавно, за да бъде заместен от потъналия Ис, чиито камбани все

още отбелязват часовете под водата. И „Нилс Холгерсон“ на Селма Лагерльоф, разказът за моряка корабокрушенец, който се озовава в потънал град на дъното на морето, потопен за наказание на алчните му, надменни жители, които още продължават да се мамят един-друг, въпреки че всички са мъртви. Носят богати старовремски дрехи и ръководят делата си, както са правили това и навремето в тази странна страна под вълните. Този моряк е захвърлен при тях, но знае, че не бива да го открият, иначе ще го превърнат в един от тях и никога няма да се върне на земята, няма да види слънцето. Предполагам, че си мисля за тази стара детска история, защото сега разбирам как трябва да се е чувствал морякът. Разкриването ми също би могло да завърши с превръщане, което не желая.

И, естествено, щом се навеждам и виждам собствените си черти във водното огледало, под повърхността му се появява светът на Луис Карол. Да съм гмуркач, търсач на перли, и да се спусна... Да се завъртя надолу и за няколко минути да опозная обитателите на една страна на парадокси и с огромно обаяние...

Огледало, огледало, защо реалният свят толкова рядко съдейства на нашия естетически ентузиазъм?

Половината път е изминат. Стигам до средата на поклонението си, за да се срещна с едно езеро. Време е, а и мястото е подходящо да се вгледам в собственото си състояние, да размисля над всички неща, които ме бяха довели тук, да обмисля какво може да съдържа останалата част от пътуването. Макар че представите могат понякога и да лъжат. Жената, която ме гледа от миналото, ми изглежда сдържана, силна и по-хубава, отколкото бях смятала, че ще бъде. Харесвам те, Кавагучи — езеро с човешка индивидуалност. Лаская те с литературни комплименти и ти ми връщаш благородно положението.

Срещата с Борис смъкна бремето на страха от съзнанието ми. Никакви човешки агенти на моето възмездие не се надигнаха да смущават преминаването ми. Така че везните още не са се наклонили толкова много срещу мен, колкото биха могли.

Фуджи и изображенията. Планина и душа. Дали едно дяволско творение би хвърляло отражение тук долу — някаква мрачна планина, където се вършат пъклени дела по време на цялата история? Спомням си, че Кит вече няма сянка, няма отражение.

Дали все пак той наистина е зъл? Интуицията ми казва „да“. Особено ако прави онова, което смятам, че прави. Казваше, че ме обича, а някога го обичах и аз. Какво ще ми каже, когато се видим отново, тъй като трябва да се срещнем?

Няма да има значение. Каквото и да каже, ще се опитам да го убия. Той вярва, че е непобедим, неразрушим. Аз не вярвам, макар и да съм сигурна, че съм единствената личност на земята, способна да го унищожи. Трябваше ми много време, за да измисля средствата за това, и дори още повече, докато взема решение да ги изпробвам. Останалата част от човешкото население е на трето място.

Потапям пръстите си във водата. Тихичко започвам да си тананикам стара песен, любовна песен. Не ми се иска да напускам това място. Дали втората част от пътуването ми ще бъде огледален образ на първата? Или ще се движа по повърхността на огледалото, ще вляза в това странно царство, което той превърна в свой дом?

Посях семето на криптомерията в самотна долина вчера следобед. Един ден подобно дърво ще стои чудесно там, надживяло нации и армии, луди и мъдреци.

Чудя се къде ли е Р'лие. Избяга сутринта след закуската — може би да гони някоя пеперуда. Не че бих я взела със себе си.

Надявам се, че Кендра е добре. Написах ѝ дълго писмо, в което ѝ обясних много неща. Поверих го на приятел адвокат, който ще ѝ го изпрати някой ден в немного далечното бъдеще.

Гравюрите на Хокусай... Те могат да надживеят една криптомерия. За мен няма да си спомнят от никакви произведения.

Като се нося между световите, представям си срещата ни за хиляден път. Той ще трябва да повтори един стар трик, за да получи каквото иска. Аз ще трябва да изпълня един дори още по-стар, за да се погрижа да не го получи. И двамата сме загубили форма.

Мина много време, откакто прочетох „Анатомия на меланхолията“. Тя не беше това, с което бях искала да се развличам през последните години. Но като виждам една риба да се стрелва покрай мен, си спомням ред — два: „Поликрат Самиус, който хвърли пръстена си в морето и много скоро по чудо си го получи обратно от една риба, уловила се на въдицата му, не беше лишен от меланхолични настроения. Никой мъж не може да се излекува сам...“ Кит захвърли живота си и го спечели. Аз запазих моя и го загубих. Пръстените

наистина ли понякога се връщат на когото трябва? А дали една жена може да се излекува сама? Лекарството, което търся, е твърде специално.

Хокусай, ти ми показва много неща. Можеш ли да ми дадеш отговор?

Старецът бавно вдига ръка и посочва своята планина. После я сваля и показва изображението ѝ.

Поклащам глава. Това е отговор, който не е отговор. Той ми отвръща с поклащане на главата и сочи нагоре.

Облаците се струпват високо над Фуджи, но и това не е отговор. Изучавам ги дълго, без да открия в тях никакви интересни образи.

После свеждам очи. Преобърнати под мен, те приемат друга форма. Сякаш изобразяват сблъсък на две въоръжени армии. Гледам очарована как плуват заедно, а силите отдясно постепенно надделяват и потапят тези отляво. Но така десните намаляват.

Сблъсък? Това ли е посланието? И двете страни губят неща, които не искат да губят? Кажете ми нещо, което още не знам, старче.

Той продължава да се вторачва. Отново проследявам погледа му нагоре. Сега виждам дракон, който се гмурка в конуса на Фуджи.

Пак поглеждам надолу. Не са останали никакви войски, само касапница. И тук опашката на дракона се превръща в ръката на умиращ воин, която държи меч.

Затварям очи и посягам към него. Меч от дим за човек от огън.

13. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ КОИШИКАВА В ЕДО

Сняг по покривите на къщите, по вечнозелените растения, на Фуджи — както изглежда, тъкмо започва да се топи тук-там. Прозорец, изпълнен с жени — гейши, бих казала, — гледат през него, една от тях показва три тъмни птици високо в бледото небе. Моят най-близък до гравюрата изглед към Фуджи за съжаление е без сняг, без гейши и слънчев.

Подробности...

И двата са интересни и налагането им един върху друг е една от най-големите сили на естетиката. Не мога да не си мисля само за гейшата Комако при топлите извори в „Снежна страна“ — романа на Ясунари Кавабата за самотата и за пропиляната, повяхваща красота, който винаги ми се е струвал великата антилюбовна история на

Япония. Гравюрата връща в паметта ми целия разказ. Отрицанието на любовта. Кит не беше Шимамура, защото наистина ме искаше, но само при неговите специални условия, които трябваше да останат неприемливи за мен. Себичност или себеотрицание? Няма значение...

А птиците, които гейшата показва?... „Тринайсет начина да погледнеш един кос“? И по същество. Никога не можахме да постигнем съгласие за ценностите.

Двата гарвана? Да прибавим и свадливата гарга на Тед Хюз? Може, но няма да хвърляме жребий. По една илюзия за всяка алюзия — къде е вчерашният сняг?

Подпирам се на тоягата си и изучавам своята планина. Искам да направя това при възможно най-голям брой от спирките си, преди да стигна до конфронтацията. Не е ли честно? Двайсет и четири начина да погледнеш планината Фуджи. Хрумва ми, че би било добре да вземеш нещо от живота и да го видиш от различни гледни точки — като фокус на моето съществуване или може би като покаяние за пропуснатите възможности.

Кит, идвам, както веднъж ме бе помолил, но по свой собствен път и по собствени причини. Бих искала да не се налагаше да го правя, но ти ме лиши от истински избор по този въпрос. Следователно действията ми всъщност не са моите собствени, а твои. Значи съм станала твоя собствена ръка, обърната срещу теб, част от някакво космическо айкидо.

Вървя през града след мръкване, като избирам само тъмни улици, където всички учреждения и магазини са затворени. Така съм в безопасност. Щом трябва да вляза в града, винаги избирам защитено място за през деня и ходя по тези улици нощем.

Намирам малък ресторант на ъгъла на една от тях и вечерям. Мястото е шумно, но храната е добра. Вземам си лекарството, пийвам малко саке.

След това си позволявам разкоша да вървя пеша, вместо да взема такси. Трябва да измина дълъг път, но нощта е ясна, пълна със звезди, и въздухът е приятен.

Вървя близо десет минути, като се вслушвам в шума на уличното движение, в музиката на далечно радио или магнетофон, във вика от съседна улица, във вятъра, носещ се високо над мен, потриващ грубата си козина о стените на сградите.

Тогава усещам внезапно йонизиране на въздуха.

Пред мен няма нищо. Обръщам се, завъртам тоягата си в отбранително положение.

От един вход се появява епигон с шесткрако кучешко тяло и глава като гигантско огнено цвете и се плъзва покрай фасадите на зданията към мен.

Следя напредването му с тоягата си и финтирам, когато се приближава достатъчно. Удрям — за съжаление, както се оказва, не с нужния край. Косата ми се изправя, когато се завъртам на пътя му, сека, отстъпвам, после отново нанасям удари. Този път металният край минава през подобната на цвете глава.

Бях включила батериите, преди да нападна. Зарядът причинява дисбаланс. Епигонът отстъпва, главата му се надува. Преследвам го и го удрям пак, този път в средата на тялото. Той се раздува още повече, след това се свива в дъжд от искри. Но аз вече съм се обърнала настрани и нанасям нов удар, защото усещам приближаването на друг още докато се разправям с първия.

Този се придвижва със скокове като кенгуру. Забърсвам го с тоягата си, но на минаване покрай мен дългата му членеста опашка ме удря. Неволно отхвърквам от удара, който получавам, и инстинктивно въртя тоягата пред себе си, докато отстъпвам. Той се обръща бързо и също отстъпва. Този е четирикрак и вдигнатите му предни крайници са фонтани от огън. Лицето му е само очи, те пламтят и те боли, като ги гледаш.

Присяда на задни лапи, после скача отново.

Търкулвам се под него и нападам, докато се спуска. Но не улучвам, той се обръща и пак напада, въпреки че продължавам да мушкам. Той скача, аз се обръщам и удрям нагоре. Май че уцелих, но не съм сигурна.

Той се приземява съвсем до мен, вдига предните си лапи. Но този път не скача. Просто пада, задните му крака се поприбират бързо, сякаш си регулират дължината за по-съвършен скок.

Когато се хвърля, улучвам го право в средата с нужния край на тоягата. Той продължава да скача и да пада дори когато лумва и започва да се разпада. Докосването му ме вцепенява за момент, усещам как зарядът му протича от рамото през гърдите ми. Виждам го как се разцепва в последна мигновена светкавица и изчезва.

Бързо се обръщам, но трети не излиза от входа. Над главата ми също няма. По улицата се катери кола, която обаче забавя ход. Нищо. За момента потенциалът на крайника трябва да се е изтощил, макар че съм озадачена от това, колко дълго трябваше да се зарежда, за да произведе само двата последни удара, които нанесох. Най-добре е бързо да изчезвам.

Но щом тръгвам, един глас ме вика от колата, която вече е спряла до мен.

— Мадам, за момент, моля.

Колата е полицейска и младият мъж, който се е обърнал към мен, е с униформа и има много странно изражение.

— Да, офицер? — отзовавам се аз.

— Видях ви само преди миг — каза той. — Какво правехте?

Смея се.

— Вечерта е толкова приятна — отговарям, — а улицата беше пуста. Помислих си, че мога да потренирам ката с моя бо.

— Отначало ми се стори, че нещо ви напада, че виждам нещо...

— Сама съм, както виждате — обяснявам аз.

Той отваря вратата и изскача навън. Включва фенерче и насочва лъчите му по тротоара към входа.

— Пускахте ли фойерверки?

— Не.

— Имаше искри и светкавици.

— Вероятно грешите.

Той души въздуха. Изучава тротоара много старателно, после и канавката.

— Странно — казва той. — Далече ли отивате?

— Не много.

— Приятна вечер.

Връща се в колата. След миг продължава нагоре по улицата.

Бързо тръгвам пак. Искам да се измъкна от този район, преди да се е натрупал нов заряд. Искам да се махна отук и просто защото на това място се чувствам неспокойна.

Озадачена съм от лекотата, с която са ме намерили. Къде съм сбъркала?

— Моите гравюри — сякаш казва Хокусай, след като бях стигнала до целта си и бях пила твърде много бренди. — Помисли си,

дъще, иначе ще те вкарат в капана.

Опитвам, но Фуджи ми смачква главата, изстисква мислите ми от нея. Епигони танцуват по склоновете ѝ. Заспивам неспокоен сън.

На утрешната светлина може би ще видя...

14. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ МЕГУРО В ЕДО

Гравюрата пак не е моята действителност. Тя показва селяни от бедно селце, терасирани склонове, самотно дърво, стърчащо на хълма вдясно, Фуджи с шапка от сняг, частично затъмнена в подножието на склона.

Не мога да открия нищо, което да се доближава до нея, макар че изгледът ми към Фуджи е отчасти препречен — препречен по подобен начин като затъмнения склон — от пейката, на която седя в малък парк. Това ще свърши работа.

Частично блокиран като мисленето ми. Има нещо, което би трябвало да виждам, но то е скрито от мен. Почувствах го в момента, когато се появиха епигоните — като дяволите, изпратени да приберат душата на Фауст. Но аз никога не съм сключвала договор с дявола... Само Кит — и това беше наречено женитба. Нямаше как да знам колко ще е сходно.

Сега... Това, което ме обърква, е как откриха местонахождението ми въпреки всичките ми предпазни мерки. При среща главата ми трябва да служи на мен, а не на някой друг. Причината за това надхвърля личното, макар че няма да отричам, че и то има дял.

В „Хагакуре“ Ямамото Цунетомо разказва, че Пътят на самурая е Пътят на смъртта, че човек трябва да живее така, сякаш тялото му вече е мъртво, за да спечели пълната си свобода. Не е толкова трудно да следвам такова поведение. Частта за свободата обаче е по-сложна. Когато някой вече не разбира напълно природата на неприятеля, действията му поне отчасти са ръководени от неизвестността.

Моята мистериозна Фуджи е все още тук в своята цялост, знам, въпреки частичната липса на визуални данни. По същата причина би трябвало да мога да продължа линиите, които бях видяла досега, по отношение на силите, които ме тормозят. Нека се върнем към смъртта. Изглежда, там има нещо, макар че сякаш има и само толкова, колкото можеш да кажеш за нея, а аз вече го казах.

Смърт... Ела полека... Играехме една салонна игра — посочвахме странни причини във въображаеми смъртни актове: „Изяден от чудовището в Лох Нес.“ „Стъпкан от Годзила.“ „Отровен от нинджа.“ „Преселен.“

Кит се беше вторачил в мен, смръщил вежди, когато предложих последната причина.

— Какво искаш да кажеш с това „преселен“? — попита той.

— Е, винаги можеш да се хванеш за нещо техническо — казвам аз, — но все пак си мисля, че ефектът е един и същи. „Енох бе преселен, за да не види смърт“ — Послание на Павел към евреите, 11:5.

— Не разбирам.

— Това значи да те преселят право на небето, без да си играят с обичайните приключения тук на земята. Някои мюсюлмани вярват, че Махди е преселен.

— Интересна концепция — каза той. — Ще трябва да помисля над това.

И очевидно беше помислил.

Винаги съм смятала, че Куросава би могъл да свърши страхотна работа с „Дон Кихот“. Да кажем, че този стар джентълмен живее в съвременността — образован човек, очарован от ранните дни на самураите и от Кодекса на бушидо^[3]. И, да кажем, толкова силно се идентифицира с тези идеи, че един ден си загубва разсъдъка и започва да се мисли за старовремски самурай. Намъква някаква не по мярка броня, която е намерил някъде, взема своята катана, втурва се да спасява света. Накрая е унищожен от него, но се придържа към Кодекса. Тази му посветеност го отделя и го облагородява при цялата му нелепост. Никога не ми се е струвало, че Дон Кихот е просто пародия на рицарството — особено след като научих, че Сервантес е служил при Дон Хуан Австрийски при битката за Лепанто. Защото може да се твърди, че Дон Хуан е бил последният европейец, ръководил се от средновековния рицарски кодекс. Възпитан в романтиката на средновековието, той е водил живот, подчинен на тези правила. Какво значение е имало, че самите средновековни рицари не са ги спазвали? Той е вярвал в тях и е постъпвал според вярата си. При всеки друг това би било само забавно, ако времето и обстоятелствата не му бяха предоставили възможност да действа в няколко важни случая. Той е

победил. Сервантес не може да не е бил силно впечатлен от стария си военачалник и кой знае как това е повлияло на по-сетнешните му литературни опити. Ортега-и-Гасет нарича Дон Кихот „готически Христос“. Достоевски го възприема по същия начин и при опита си да обрисова подобна на Христос фигура в образа на княз Мишкин също усеща, че лудостта е необходимо предварително условие за подобно състояние в съвременността.

Кое е предисловие да декларирам убеждението си, че Кит беше поне отчасти луд. Но той не беше готически Христос. Един електронен Буда би бил много по-близо.

— Дали информационната мрежа няма будистка природа? — попита ме той един ден.

— Разбира се — отговорих. — Нима всичко не я носи? — После видях израза в очите му и добавих: — Откъде, по дяволите, да знам?

Тогава той изсумтя и наклони резонансния си диван, спусна индукционния шлем и продължи своя ускорен от компютър анализ на шифъра на Луцифер със 128-битов ключ. Теоретично би отнело хиляди години да го пропукаш с груба сила, но отговорът беше необходим след две седмици. Нервната му система се сля с информационната мрежа, той беше в състояние да дава резултати.

Не бях забелязала как диша от известно време. Чак по-късно осъзнах, че след като е свършил работата си, му се налага да медитира все по-продължително, докато все още е свързан със системата.

Когато разбрах, смъмрих Кит, че го е домързяло да изключи апаратурата.

Той се усмихна.

— Потокът — каза. — Не се спираш на едно място. Вървиш с потока.

— Можеш да щракнеш ключа, преди да тръгнеш с потока, и да намалиш сметките ни за тока.

Той поклати глава все още усмихнат.

— Но това е онзи особен поток, с който аз вървя. Навлизам все по-далече и по-далече с него. Трябва и ти да опиташ някой път. Имаше моменти, когато ми се струваше, че и аз мога да бъда преселен в него.

— Езиково или теологично?

— И двете — отговори той.

И една нощ наистина отиде с потока. Намерих го на сутринта — заспал, както си помислих — на неговия резонансен диван, с шлем на главата. Този път поне беше изключил терминала. Оставих го да си почива. Нямах представа до колко късно може да е работил. Привечер обаче започнах да се тревожа и се опитах да го събудя. Не можах. Беше в кома.

По-късно, в болницата, електроенцефалограмата му беше равна. Дишането му беше станало изключително повърхностно, кръвното налягане — твърде ниско, пулсът — слаб. Състоянието му продължи да се влошава през следващите два дена. Лекарите му направиха всички изследвания, за които можах да се сетя, но не успяха да определят причината за състоянието му. Понеже някога бе подписал документ, изискващ да не се вземат никакви героични мерки за продължаване на съществуването му, ако му се случи нещо необратимо, не го включиха на изкуствено дишане, помпи и системи, след като сърцето му беше спряло за четвърти път. Аутопсията беше незадоволителна. Смъртният акт гласеше само: „Спиране на сърцето. Възможна цереброваскуларна злополука.“ Последното беше чиста спекулация. Не бяха открили никакъв признак за това. Органите му не бяха предоставени на нуждаещи се, както бе искал някога, от страх, че с тях би могъл да се разпространи някакъв странен нов вирус.

Кит — като Марли — беше мъртъв и можеше да започне.

15. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ЦУКУДАДЖИМА В ЕДО

Синьо небе, няколко ниски облака, Фуджи зад блестящата вода на залива, лодки и островче между нас. Отново, като оставим настрана промените, настъпили с времето, намирам значително покритие с действителността. Пак седя в малка лодка. Тук обаче нямам никакво желание да се гмурна сред вълните в търсене на потънало великолепие или да пробвам бактериалното съдържание със собствената си особа.

Дойдох на това място направо и без инциденти. Пристигнах твърде заета с мисли. Твърде заета с мисли оставам. Жизнеността ми продължава да е висока. Здравето ми не се влошава. И проблемите ми са същите, което значи, че на главния ми въпрос още не е отговорено.

Поне се чувствам в безопасност тук, над водата. „Безопасност“ обаче е относително понятие. „По-безопасно“, отколкото се чувствах на брега и когато преминавах покрай места, добри за нападение от

засада. Всъщност не съм се чувствала в безопасност от онзи ден, когато се върнах от болницата...

Бях уморена — върнах се вкъщи след няколко безсънни нощи. Хвърлих се направо в леглото. Дори не си направих труда да отбележа часа, така че нямах никаква представа колко съм спала.

Събудих се в мрака от нещо, което приличаше на звънене на телефона. Сънливо се протегнах към него и тогава разбрах, че той всъщност не звъни. Дали бях сънувала? Седнах в леглото. Разтърках очи. Протегнах се. Неотдавнашното минало изпълни бавно съзнанието ми и разбрах, че известно време няма да мога да заспя. Реших, че чаша чай ще ми дойде добре. Станах, за да отида в кухнята и да стопля вода.

Когато минавах през кабинета, видях, че една от тръбите за катодни лъчи на терминала ни е включена. Не си спомнях да е била оставена така, но отидох да я изключа.

Тогава видях, че ключът ѝ не беше на „включено“. Озадачена, погледнах отново към екрана и за първи път разбрах, че там има текст:

Мери.

Всичко е наред. Аз съм преселен. Използвай дивана и шлема.

Кит

Усетих, че пръстите ми се забиват в бузите и гърдите ми се стягат от задържания дъх. Кой беше направил това? Как? Дали е някакво последно послание от бълнуващия Кит, преди да потъне в небитието?

Щракнах ключа няколко пъти на „включено-изключено“ и накрая го оставих на „изключено“.

Текстът избледня, но светлината на екрана остана. Скоро на него се появи нов текст:

Четеш ме. Добре.

Всичко е наред. Жив съм.

Влязох в информационната мрежа.

Седни на дивана и използвай шлема.

Ще ти обясня всичко.

Избягах от стаята. В банята повърнах няколко пъти. После седнах на тоалетната чиния, тресях се. Кой може да си прави такива ужасни шеги с мен? Изпих няколко чаши вода и изчаках, докато спра да треперя.

След това отидох право в кухнята, направих чай и изпих малко от него. Мисълта ми бавно тръгваше по каналите на анализа. Прехвърлях възможностите. Едната, най-правдоподобната, беше, че Кит ми е оставил послание и че използването на индукционния интерфейс от моя страна е довело до появата му на дисплея. Исках това послание, каквото и да е то, но не знаех дали притежавам достатъчно емоционална сила, за да го получа в момента.

Трябва да съм седяла така почти цял час. Погледнах веднъж през прозореца и видях, че небето е започнало да избледнява. Оставих чашата. Върнах се в кабинета.

Екранът още светеше. Текстът обаче беше друг:

Не се страхувай.

Седни на дивана и използвай шлема. Тогава ще разбереш.

Отидох до дивана. Седнах и го наклоних. Сложих си шлема. Отначало нямаше нищо друго освен полеви шум.

Тогава усетих присъствието му — нещо трудно за описване в свят, пълен само с потоци от данни. Чаках. Опитвах се да възприемам онова, което той някак си ми бе оставил разпечатано.

— Аз не съм запис, Мери — сякаш ми каза тогава. — Аз наистина съм тук.

Устоях на импулса да избягам. Бях се трудила много над това хладнокръвие и имах намерение да го поддържам.

— Преобразих се, Мери — като че ли ми говореше. — Влязох в мрежата. Разпръснат съм на много места. Това е истинско кундалини. Аз съм само един поток. Чудесно е. Тук ще съм вечно. Това е нирвана.

— Наистина си ти — обадох се аз.

— Да, аз се преселих. Искам да ти покажа какво значи това.

— Много добре.

— Сега съм събран тук. Разтвори краката на съзнанието си и ме пусни вътре изцяло.

Отпуснах се и той нахлу в мен. Тогава се родих отново и разбрах.

16. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ УМЕЗАВА

Фуджи през полетата от лава и валмата мъгла, през плуващите облаци. Птици в полет и птици на земята. Поне тази е близо. Облягам се на тоягата си и през хаоса съзерцавам спокойната ѝ близост. Урокът е като музикален откъс. Укрепвам по някакъв начин, който не мога да опиша.

По пътя си бях видяла цъфнали черешови дървета, поля, лилави от детелина, обработени ниви, жълти от цъфнала рапица, отглеждана заради маслото ѝ, няколко зимни камелии, които все още пазеха червеното и розовото си, зелени поникнали оризища, тук-там някоя магнолия, напръскана с бяло, сини планини в далечината, мъгливи речни долини. Бях минала през село, където тръстиките покриви са покрити днес с цветна ламарина — синя и жълта, зелена, черна, червена. Имаше и разстояния, изпълнени със сивосини камъни, толкова изящни за външните градини. Случайна преживяща крава тихо измуча. Скалоподобни редици от покрити с найлон черничеви храсти, където се отглеждат копринени буби. Сърцето ми се разтуптяваше от тези гледки — керемидите, мостчетата, цветовете... Сякаш влизах в приказка от Лафкадио Хърн, беше като завръщане.

Мислите ми бяха повлечени назад към пътя, който бях изминала, към пресечните му точки с електронното ми проклятие. Предупреждението на Хокусай, че вечер пия прекалено много, че гравюрите му могат да се превърнат в капан за мен, може и да се окаже вярно. Кит бе предугадил минаването ми неведнъж. Как ли е могъл?

И тогава ми проблесна. Малката ми книжка с гравюри на Хокусай — тънко, подвързано с плат издание на Чарлс Б. Тътъл — ми беше подарък от Кит.

Възможно е по това време да ме е очаквал в Япония заради Осака. След като епигоните му ме бяха намирали на два пъти — вероятно чрез масирано сканиране на терминалите, — не би ли могъл да свърже движението ми с последователността на гравюрите в

„Изгледите от планината Фуджи“ на Хокусай, към които съм силно привързана и той го знае, и просто да екстраполира и да чака? Имам силното подозрение, че отговорът е положителен.

Влизането в информационната мрежа с Кит беше изумително преживяване. Че съзнанието ми се разпръсна и потече, не отричам. Отначало не разбирах, че съм едновременно на много места, че се нося в потоци, че познанието, превъзходството и нещо като величие са край мен и в мен — това също беше особено възприятие. Скоростта, с която се родих, изглеждаше мигновена и това бе усещане за вечност. Достъпът до множество терминали и огромни банки с памет приличаше на единица за всезнание. Възможността за действие с това, което можех да променя в тази област, и последствията за онова място, където все още усещах далечното си тяло, изглеждаха като всемогъщество. А усещането... Опитах сладостта с Кит до мен и в мен. Тя се беше самопредала и възродила в новото прераждане, беше свобода от мирските желания, освобождение...

— Остани завинаги с мен! — сякаш казваше Кит.

— Не — сякаш отговарях аз, унесена, открила, че се променям още повече. — Не мога да се предам толкова лесно.

— Дори и заради единението и потока свързваща енергия?

— И тази чудесна липса на отговорност?

— Отговорност? За какво? Това е чисто съществуване. Тук няма минало.

— Значи съвестта изчезва.

— За какво ти е тя? И бъдеще няма!

— Тогава всички действия губят смисъла си.

— Вярно е. Действието е илюзия. Последствието е илюзия.

— И парадоксът триумфира над разума.

— Парадокс няма. Всичко е помирено.

— Тогава знанието умира.

— Съществуването е единственото знание.

— Сигурен ли си?

— Почувствай го сама!

— Чувствам го. Но това не е достатъчно. Изпрати ме обратно, преди да съм се превърнала в нещо, което не искам да бъда.

— Какво повече от това би могла да желаеш?

— Въображението ми също ще умре. Усещам го.

— А какво е въображение?

— Нещо, родено от чувство и разум.

— Нима сега не се чувстваш добре?

— Да, чувствам се. Но не искам това усещане да е самотно. Когато докосвам чувството с разум, виждам, че то понякога не е нищо друго освен оправдание за неспособността ти да приключиш със сложността.

— Тук можеш да се справиш с всякаква сложност. Погледни данните! Нима разумът не ти показва, че това положение надвишава многократно онова, което ти е било известно само допреди миг?

— Но аз не мога да имам доверие и само на разума. Разумът без чувства е довел човечеството до извършването на чудовищни неща. Не се опитвай да разглобиш въображението ми по този начин.

— Ти ще запазиш разума и чувствата си!

— Но те се изливат неконтролируемо — с тази буря от блаженство, този дъжд от данни. Те ми трябва съединени, иначе въображението ми е загубено.

— Нека се губи тогава. То е послужило на целта. Стига му толкова! Можеш ли изобщо да си въобразиш нещо, което вече не си получила тук?

— Още не мога да разбера и в това е силата му. Ако е имало намерение с искрица божественост в него, познала съм го само чрез въображението си. Бих дала всичко друго, но от него няма да се откажа.

— И това ли е всичко? Никаква възможност?

— Никаква. Но дори само то е твърде много, за да се отрека от него.

— А любовта ми към теб?

— Ти вече не обичаш по човешки начин. Пусни ме да се върна.

— Добре. Ще си помислиш над това. Ще се върнеш.

— Върни ме! Веднага!

Махнах шлема от главата си и бързо се изправих. Върнах се в банята, после — в леглото. Доста време спях като упоена.

Дали щях да мисля различно за възможностите, бъдещето, въображението, ако не бях бременна — нещо, което подозирах, но още не бях му го казвала, и което той не успя да научи, тъй като вниманието му беше съсредоточено върху спора ни? Харесва ми да

мисля, че отговорът ми би бил същият, но никога няма да го знам със сигурност. Състоянието ми беше потвърдено от местен лекар на другия ден. Направих посещението, което бях отлагала, защото животът ми тогава се нуждаеше от някаква сигурност — сигурност в каквото и да е. Екранът в кабинета остана тъмен три дена.

Четях и медитирах. После една вечер светлината се появи отново:

Готова ли си?

Активирах клавиатурата. Написах една-единствена дума:

Не.

След това изключих индукционния диван и шлема. Изключих и цялата система.

Телефонът иззвъня. Вдигнах.

— Ало?

— Защо не? — попита ме той.

Изпицях и затворих. Беше проникнал в телефонната мрежа, беше придобил глас.

Телефонът звънна пак. Обадох се отново.

— Никога няма да намериш покой, докато не дойдеш при мен — каза той.

— Ще дойда, ако ме оставиш на мира — отговорих аз.

— Не мога. За мен си специална. Искам те при себе си. Обичам те.

Затворих. Звънна се отново. Откачих телефона.

Разбрах, че скоро ще трябва да си тръгна. Бях смазана и потисната от всички спомени за съвместния ни живот. Бързо си събрах нещата и се магнах. Наех си стая в хотел. Щом се установих, телефонът иззвъня — отново беше Кит. Регистрацията ми беше минала през компютър и...

Накарах ги да изключат телефона ми от централата. Закачих на вратата табелката „Не безпокойте“. На сутринта видях телеграма, която се промушваше под вратата. От Кит. Искаше да говори с мен.

Реших да замина надалече. Да напусна страната, да се върна в Щатите.

За него беше лесно да ме следва. Оставяме електронни следи почти навсякъде. По кабела и спътниците, по оптичните влакна той можеше да бъде където си поиска. Като нежелан обожател ме тормозеше с обаждания, прекъснати телевизионни програми, за да светнат послания на екрана, вмъкваше се в собствените ми разговори с приятели, адвокати, посредници, магазини. Няколко пъти — какъв ужас! — дори ми изпрати цветя. Моят електрически бодхисатва, небесната ми хрътка не ми даваше покой. Ужасно е да си женен за постоянстваща информационна мрежа.

Установих се на село. Нямах нищо в дома си, с което да може да ме достигне. Изучавах начините да избягаш от системата, да се изплъзнеш от многобройните ѝ сензори.

В малкото случаи, когато бях проявила небрежност, незабавно ме достигаше. Беше научил някакъв нов трик и се убедих, че го е разработил, за да ме вземе в своя свят насила. Би могъл да натрупа заряд в някой терминал, да го излее в нещо като кълбовидна мълния или животно и да изпрати това нетрайно произведение на близко разстояние, за да изпълни волята му. Разкрих слабостта му обаче в дома на мой приятел, когато някой дойде при мен, удари ме с ток и се опита да ме избута близо до един терминал — вероятно за да ме пресели. Ударих епигона, както Кит след това го назова в телеграма с обяснения и извинения, с най-близкия предмет, който ми попадна — запалена настолна лампа, която влезе в полето му и веднага прекъсна веригата му. Епигонът беше унищожен и така научих, че и слаб електрически пробив дестабилизира тези форми.

Стоях си на село и отглеждах дъщеря си. Четях, практикувах бойните си изкуства и се разхождах из горите, катерех се по планините, карах яхти, къмпингувах. Всичко това бяха селски занимания, много удовлетворителни за мен след живот, изпълнен с интриги, конфликти, заговори и контра-заговори, насилие и после — онзи малък временен остров на сигурност с Кит. Бях доволна от избора си.

Фуджи отвъд застиналата лава... Пролет... Сега съм върната. Изборът не беше мой.

17. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ЕЗЕРОТО СУВА

И така, стигнах до езерото Сува, а Фуджи си почиваше смалена във вечерното разстояние. За мен това не е Камагучи с мощните отражения. Но е нещо ведро, което се свързва с настроението ми в някакъв покой. Бях поела в себе си живота на пролетта и тя се бе разпростряла из съществуването ми. Кой ще наруши този свят, като наложи върху му нежелани творения? Затвори си устата.

Нима Бочан не намери зрелостта си в спокойна провинция? Имам теория за книгите, които приличат на книгата на Нацуме Сосеки. Някой ми беше казал, че всеки образован японец с пълна сигурност е чел тази книга. Така че и аз я прочетох. В Щатите ми казаха, че всеки образован янки с пълна сигурност е чел „Хъкълбери Фин“. Така че и нея прочетох. За Канада това е „Слънчеви скетчове в един малък град“ от Стивън Лийкок. За Франция — „Големият Молн“^[4]. Другите страни си имат свои книги от този вид. Всички те са пасторални, общото им е близостта с провинцията и със силите на природата във времето точно преди масовата урбанизация и механизация. Тези неща са на хоризонта и напредват, но служат само за да добавят пикантност и острота към вкуса на по-простите ценности. Това са юношески книги с национални черти и характер и се занимават с отдалечаването от невинността. Давала съм много от тях на Кендра.

Излъгах Борис. Разбира се, че знам всичко за конференцията в Осака. Дори ме беше потърсил един от бившите ми работодатели, за да свърша нещо в духа на това, което бе предположил Борис. Отказах. Моите планове си бяха мои. Иначе щеше да се стигне до сблъсък.

Хокусай, призрак и наставник, ти разбираш шанса и целта по-добре от Кит. Ти знаеш, че човешки ред трябва да оцветява нашите отношения с природата и че това е не само необходимо, но и хубаво, и че светлината все пак стига до края.

При това издигане над водата изваждам скритото си оръжие и го наточвам още веднъж. Слънцето се скрива от моята част на света, но и тъмнината тук е мой приятел.

18. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ОТКРИТО МОРЕ В КАНАГАВА

И така, образът на смъртта. Голямата вълна, която се навива отгоре, стоварва се долу, готова да погълне крехките корабчета. Единствената гравюра на Хокусай, която всеки познава.

Не съм сърфистка. Не търся най-добрата вълна. Просто ще остана тук на брега и ще гледам водата. Стига напомнания. Поклонението ми се забавя, а и краят му още не се вижда.

Хубаво... Виждам Фуджи. Да кажем, че Фуджи е краят. Като бъчварския обръч на първата гравюра кръгът се затваря около нея.

По пътя си насам спрях на малка горска поляна и се изкъпах в поток, който минаваше през нея. Там използвах местния дървен материал, за да построя нисък олтар. Като бърших ръцете си на всяка стъпка от пътя, сложих пред него тамян от камфорово и бяло сандалово дърво. Сложих и букетче свежи теменужки, купа със зеленчуци и купа с прясна вода от потока. На олтара поставих и моето изображение на бог Кокузо, което си носех от вкъщи, с лице на запад, където стоях. Измих се отново, след това протегнах дясната си ръка и долепих средния си пръст до палеца, докато произнасях мантрата за призоваване на Кокузо. Пих малко от водата. Пречистих се, като се напръсках с нея, и продължавах да повтарям мантрата. След това три пъти направих жеста на Кокузо — ръка на темето, на дясното рамо, на лявото рамо, на сърцето и на гърлото. Развих бялата тъкан, с която бе обвит образът на Кокузо. След като бях изолирала пространството със съответните повторения, медитирах в същото положение като Кокузо на изображението и го призовавах. След известно време мантрата тръгна от само себе си, повтаряше се отново и отново.

Най-после се появи видение и аз заговорих, разказах всичко, което бе станало, всичко, което смятах да направя, и молах за сила и напътствие. Внезапно видях меча му да се спуска, да се спуска като бавна светкавица и да отсича голям клон от дърво, което започна да кърви. И след това завая — както във видението, така и над мен — и разбрах, че това е всичко, което може да се направи по въпроса.

Опаковах нещата си, разтребих, нахлузих пончото си и се отправих по пътя си.

Дъждът беше силен, обувките ми се изкаляха, температурата се понижи. Бътах се дълго и студът проникна до костите ми. Пръстите на ръцете и краката ми станаха безчувствени.

Непрекъснато се оглеждах за подслон, но не можах да открия никакво място, където да се скрия от бурята. По-късно потопах премина в ръмене, накрая — в леко росене, като мъгла, когато видях в далечината нещо, което можеше да е храм или светилище. Отправих се към него с надежда за топъл чай, огън и възможност да сменя чорапите и да почистя обувките си.

Един свещеник ме спря на портата. Казах му какво е състоянието ми и той се почувства неудобно.

— Наш обичай е да даваме подслон на всеки — изрече той. — Но има един проблем.

— Ще се радвам да направя дарение в пари — обясних аз, — ако твърде много хора са минали оттук и са намалили запасите ви. Всъщност исках само да се стопля.

— Не, не е за запасите — каза той, — пък и ако става дума, твърде малко хора бяха тук напоследък. Проблемът е от друг характер и се затруднявам да ви го кажа. Заради него изглеждаме старомодни и суеверни, докато всъщност това е един много съвременен храм. Но напоследък бяхме... ъ-ъ-ъ... преследвани.

— Нима?

— Да. Дяволски изчадия започнаха да идват и да си отиват от библиотеката и стаята за записи до килията на главния свещеник. Дебнат из храма, ходят по стаите ни, крачат по земята, после се връщат в библиотеката или изчезват.

Той изучаваше лицето ми, сякаш търсеше присмех, неверие — каквото и да е. Аз само кимнах.

— Много е неприятно — добави той. — Опитвахме с няколко прости прогонвания на духове, но без резултат.

— И откога това? — попитах.

— От около три дена — отговори той.

— Навредили ли са на някого?

— Не. Те много ни плашат, но досега никой не е засегнат. И много ни безпокоят — когато се опитваме да заспим, тоест да медитираме, — защото причиняват нещо като изтръпване и понякога карат косите ни да настръхват.

— Интересно — казвам аз. — Много ли са?

— Различно. Обикновено е само едно. Понякога две. Рядко три.

— Библиотеката ви случайно има ли компютърен терминал?

— Да, има — отговори той. — Както ви казах, много сме съвременни. Съхраняваме документацията си в него и можем да си разпечатаме свещени текстове, които нямаме подръка, както и други неща.

— Ако изключите терминала за един ден, може би ще си отидат — казах му аз — и не вярвам да се върнат.

— Ще трябва да се посъветвам с главния свещеник. Знаете ли нещо по този въпрос?

— Да, и междувременно все още бих искала да се стопля, ако може.

— Много добре. Оттук.

Последвах го, като изчистих обувките си и ги свалих, преди да вляза. Той ме заведе в задната част на храма в една привлекателна стая, която гледаше към градината.

— Ще отида да се погрижа да ви приготвят нещо за ядене и мангал с дървени въглища, за да се стоплите. — И той се извини и излезе.

Оставена сама, аз се радвах на златната рибка, която само на няколко стъпки плуваше в езерце, чиято повърхност от време на време се набраздяваше от дъждовни капки, на малък каменен мост, прехвърлен над езерцето, и на каменна пагода. Пътеки лъкатушеха между камъните и храстите. Искях да мина по този мост, толкова различен от някой метален свод — изпъкнал, студен и тъмен!, — и да се загубя там за век — два. Вместо това седнах и признателно изгълтах чая, който пристигна почти веднага, стоплих краката си и изсуших чорапите си на мангала, донесен малко след това.

По-късно вече вечерях и се наслаждавах на разговора с младия свещеник, който бях помолила да ми прави компания, а главният свещеник дойде и лично ме приветства — и тогава видях първия си епигон за деня.

Приличаше на съвсем малък слон с три хобота, който вървеше по една от витите градински пътеки и помиташе въздуха от двете си страни с онези змиевидни израстъци. Още не ме беше забелязал.

Показах го на свещеника, който не гледаше в тази посока.

— О, боже! — възкликна той и опипа броеницата си. Докато гледаше нататък, аз преместих тоягата си на достъпно разстояние.

Епигонът се приближаваше, затова побързах да довърша ориза и зеленчуците си. Страхувах се, че блюдото ми ще се прекатури в схватката, която скоро щеше да започне.

Свещеникът погледна към мене, щом чу стърженето на тоягата по камъните на пода.

— Нямате нужда от това — каза той. — Както ви обясних, тези демони не са агресивни.

Поклатих глава, докато преглъщах поредната хапка.

— Този ще нападне — възразих, — като разбере, че съм тук. Знаете ли, всъщност той търси точно мене.

— О, боже! — повтори той.

Изправих се, когато хоботите му се насочиха към мен и той приближи моста.

— Този е по-плътен от обикновено — установих аз. — Три дена, а?

— Да.

Отстраних подноса и направих крачка напред. Внезапно той се озова на моста и хукна към мен. Срегнах го с вдигната тояга, която той избегна. Завъртях я два пъти и ударих, докато се обръщаше. Ударът ми улучи земята, два хобота ме засегнаха едновременно — по гърдите и по бузата. Епигонът изчезна като изгорен водороден балон, а аз стоях, разтривах лицето си и се оглеждах.

Друг се вмъкна в стаята ни откъм храма. Нападнах го внезапно и уцелих от пръв път.

— Смятам, че вече трябва да си тръгвам — казах аз. — Благодаря ви за гостоприемството. Предайте на главния свещеник съжалението ми, че не можах да поговоря с него. Стоплена съм, нахранена съм и научих каквото исках да знам за вашите демони. Дори не си правете труда за терминала. Те вероятно скоро ще престанат да ви посещават и вече няма да се върнат.

— Сигурна ли сте?

— Познавам ги.

— Не знаех, че терминалите са преследвани. Продавачът не ни каза.

— Сега всичко би трябвало да е наред.

Той ме изпрати до портата.

— Благодаря ви, че прогонихте демоните — каза той.

— Благодаря, че ме нахранихте. Довиждане.

Пътувах още няколко часа, докато намеря място за нощуване в плитка пещера, като използвах пончото си за завеса срещу дъжда.

А днес дойдох тук, за да видя вълната на смъртта. Но още не. В това море не са достатъчно големи. Моята е още някъде оттатък.

19. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ШИЧИРИГАХАМА

Фуджи край пиниите, през сенките, с надигащи се облаци до нея... Наближава изравняването на нещата. Времето е хубаво, здравето ми — стабилно.

Срещнах двама монаси на пътя вчера и вървах с тях известно време. Бях сигурна, че съм ги виждала и някъде другаде, затова ги поздравих и ги попитах дали това е възможно. Те казаха, че и те самите отивали на поклонение в далечен храм, и признаха, че и аз съм им се струвала позната. Обядвахме заедно край пътя. Разговорът ни се ограничаваше до баналности, макар че ме попитаха дали съм чувала за посещенията от демони храм в Канагава. Колко бързо се разпространяват такива новини. Казах, че съм чула, и размишлявахме над странността на това явление.

След някое време започнах да се дразня. Накъдето и да завиех, все се оказваше, че пътят ни съвпада. Макар да нямах нищо против малко компания, не желаех дълготрайни придружители, а техният път се доближаваше прекалено много до моя. Накрая стигнахме до един разклон и аз ги попитах накъде ще тръгнат. Те се поколебаха, после казаха, че ще тръгнат надясно. Аз тръгнах наляво. След малко ме настигнаха. Казаха, че са променили намеренията си.

Щом пристигнахме в следващия град, предложих на човек с кола добра сума, за да ме откара в съседното село. Той се съгласи, потеглихме и ги оставихме там.

Слязох, преди да стигнем до съседното селище, платих му и го гледах как си отива. След това поех по пешеходната пътека, която бях видяла — тя извеждаше на главното разклонение; него следвах. На едно място се отклоних от пътеката и минах през гората, докато попаднах на друга пътека.

Преспях далеч от нея, щом най-после спрях да нощувам, и на следващата сутрин си направих труда да залича всякакви следи от присъствието си там. Монасите не се появиха повече. Може и да са

били съвсем безобидни или пък плановете им — съвсем други, но трябва да бъде вярна на грижливо култивираната си параноя.

Което ме кара да забележа онзи мъж в далечината — западняк, ако се съди по дрехите му... От известно време се мотае насам, прави снимки. Скоро ще го заблудя, разбира се, ако ме следи — дори и ако не го прави.

Ужасно е да си принуден да бъдеш параноик прекалено дълго. Скоро ще започна да подозирам и учениците от началното училище.

Гледам Фуджи, докато сенките се удължават. Ще продължа да я наблюдавам до появата на първите звезди. После ще се измъкна.

И така, виждам, че небето потъмнява, фотографът най-сетне прибира техниката си и си тръгва.

Оставам нащрек, но щом виждам първата звезда, присъединявам се към сенките и избледнявам като деня.

20. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ПРОХОДА ИНУМЕ

През мъглата и над нея. Преди малко беше валило. И ето я Фуджи, с буреносни облаци над челото. По много причини съм изненадана, че съм стигнала толкова далече. Този изглед обаче показва, че си е струвало.

Седя на камък, покрит с мъх, и прехвърлям през паметта си променливия характер на Фуджи, когато внезапен дъжд забулва лицето ѝ, престава, започва отново.

Ветровете тук са силни. Мъглата над морето надига призрачни клони и ги навежда. Има някаква вцепенена тишина под монотонната мантра на вятъра.

Настанявам се удобно, ям, пия, гледам и обмислям плановете си още веднъж. Нещата вървят към края си. Скоро кръгът ще се затвори.

Бях си помислила да захвърля лекарството си като акт на перчене, като знак на пълно обвързване. Сега виждам, че това би било глупав романтичен жест. Ще ми трябва цялата ми сила, цялата помощ, която мога да получа, за да имам шанс да успея. Вместо да изхвърля лекарството, вземам таблетка.

Поривите на вятъра ми действат добре. Налитат като вълни, но са ободряващи.

Твърде малко пътници минават долу. Отдръпвам се назад, извън полезрението им. Отминават безобидни като призраци, думите им се

отнасят от вятъра, без дори да достигнат толкова далече. Изпитвам леко желание да запея, но се въздържам.

Седя дълго, унесена от шемета на стихииите. Беше хубаво това пътуване в миналото, живот още веднъж на ръба...

Под мен. Нова смътно позната фигура се появява пред погледа ми и влачи багаж. Не мога да различа чертите оттук, нито пък е необходимо. Когато той спира и започва да наглася техниката си, разбирам, че това е фотографът от Шичиригахама, излязъл да хване пореден изглед от Фуджи, по-постоянен от всеки, когото бих желала.

Гледам го известно време, а той дори и поглед не хвърля към мен. Скоро ще тръгна пак, без той да разбере. Ще сметна появата му за съвпадение. Само условно, разбира се. Ако го видя отново, може да се наложи да го убия.

Ще бъда прекалено близо до целта си, за да позволя дори и вероятна намеса.

По-добре е сега да тръгвам, защото е за предпочитане да вървя пред, а не след него.

Фуджи от високото, това беше хубаво място за отдих. Скоро пак ще се видим.

Хайде, Хокусай, да тръгваме.

21. ФУДЖИ ОТ ПЛАНИНИТЕ ТОТОМИ

Отишли са си старите дървари, бичили гредите на дъски, оформяли ги. Само Фуджи остава — от сняг и облаци. Човекът от гравюрата работи по стария начин като бъчвар от Овари. И все пак, като се оставят настрана рибарите, които просто вземат препитанието си от природата, това са единствените две гравюри в книгата ми, които изобразяват хора, активно променящи нещо в своя свят. Заниманията им са прекалено традиционни за мен, за да видя в тях Дева Мария или енергетични природни преобразуватели. Те биха могли да вършат същата работа и хиляда години преди Хокусай.

И все пак това е човешкият род, преобразяващ света, и тази сцена ме повежда по пътя на годините към това време, към този ден на сложни инструменти и мащабни изменения. Виждам в нея образа на онова, което ще се извърши по-късно, на металната кожа и пулсиращите потоци, които светът ще се наложи да носи. И Кит също е тук — богоподобен, понесен от електронните вълни.

Смущаващо. Все пак, макар и запазило старата гъвкавост, сякаш и това също е само едно мигновено зърване на човешкото движение във времето и независимо дали печеля или губя, суровият материал остава и накрая ще триумфира над всякакви пречки. Наистина бих искала да вярвам в това, но трябва да предоставя сигурността на политиците и проповедниците. Моят път е трасиран и обгърнат от видението на това, което трябва да се направи.

Не видях фотографа отново, макар че вчера зърнах монасите, разположили се на лагер до склона на далечна планина. Разгледах ги с бинокъла си — бяха неотдавнашните ми спътници. Не бяха ме забелязали, заобиколих и ги отминах. Пътищата ни повече не се кръстосаха.

Фуджи, вече съм взела със себе си двама и един изгледа от теб. Живей по малко, умирай по малко. Кажи на боговете, ако го мислиш, че светът скоро ще загине.

Продължавам да вървя пеша, спирам да ношувам рано в нива близо до манастир. Не искам да влизам там след преживяното в една съвременна света обител. Лягам си недалеч на скрито място сред камъни и пиниеви фиданки. Сънят ми идва лесно, продължава до някакъв странен час.

Внезапно се събуждам трепереща в тъмнина и тишина. Не мога да си спомня шум отвън или сън отвътре да са ме събудили. И все пак ме е страх дори да помръдна. Дишам предпазливо и чакам.

Идва при мен като лотос по вода, извисява се над мен, носи звезди като корона, сияе с млечна, божествена светлина. Това е образ на бодхисатва с изящни черти, доста приличащ на Кванон, в дрехи, изтъкани от лунни лъчи.

— Мери.

Гласът му е мек и горещ.

— Да? — отзовавам се аз.

— Ти се върна да пътуваш из Япония. Идваш при мен, нали?

Илюзията е разбита. Това е Кит. Грижливо е изваял своята форма на епигон и я е приел, за да ме посети. В манастира трябва да има терминал. Ще се опита ли да ме насили?

— Бях на път да се срещна с теб, да — успявам да изрека.

— Можеш да се присъединиш към мен сега, ако ще го правиш.

Той протяга чудесно оформена ръка като за благословия.

— Трябва да изясня няколко дребни въпроса, преди да се съединим.

— Какво би могло да бъде по-важно? Видях медицинските картони. Наясно съм със състоянието на тялото ти. Трагично ще бъде да умреш по пътя, толкова близо до възвеличаването си. Ела сега.

— Чакал си толкова дълго, че това ще е нищо за теб.

— За тебе съм загрижен, не за себе си.

— Уверявам те, ще взема всички предпазни мерки. Междувременно има нещо, което ме смущава.

— Каж ми го.

— Миналата година имаше революция в Саудитска Арабия. Тя изглеждаше обещаваща за саудитите, но пък заплашваше снабдяването на Япония с гориво. Изведнъж на хартия новото управление започна да изглежда много лошо, а една контрареволуционна групировка заприлича на по-силна и по-умерена, отколкото беше в действителност. Велики сили се намесиха успешно на страната на контрареволуционерите. Сега те са на власт и са дори още по-лоши от първото правителство, което беше свалено. Изглежда възможно, макар и неразбираемо за хората, компютърните сведения по целия свят някак си да заблуждават. И сега конференцията в Осака се организира, за да се изработи ново споразумение с последния режим. Като че ли Япония ще получи много голям дял в него. Ти някога ми каза, че стоиш над такива светски въпроси, но се питам така ли е. Ти си японец, обичаш родината си. Би ли могъл да си замесен в това?

— И какво, ако съм? Това е толкова дребен проблем в светлината на вечните ценности. Ако има нюанс на сантименталност към такива неща, останал в мен, не е непочтено да помагам на страната и народа си.

— А щом си го направил, няма ли някой ден пак да получиш подтик да се намесиш по друг въпрос, когато навикът и сантименталността ти подскажат да постъпиш така?

— И какво от това? — отговаря той. — Само протягам пръст и изтривам малко прах от илюзията. Ако е въпросът, това ме освобождава дори още повече.

— Разбирам — казвам аз.

— Съмнявам се, че разбираш, но ще разбереш, когато се присъединиш към мен. Защо не го направиш сега?

— Скоро — съгласявам се. — Първо да си уредя нещата.

— Ще ти дам още няколко дена — казва той — и после трябва да бъдеш с мен завинаги.

Навеждам глава.

— Скоро пак ще се видим — казвам му.

— Лека нощ, любов моя.

— Лека нощ.

Той се понася отново, краката му не докосват земята и минава през стената на манастира.

Посягам към лекарството си и брендито. По двойна доза от всяко...

22. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ РЕКА СУМИДА В ЕДО

И така, стигам до кръстопътя. Гравюрата показва лодкар, който превозва хора през реката към града и вечерта. Фуджи стои тъмна и мрачна на най-далечното разстояние. Тук наистина мисля за Шарон, но тази мисъл не е така добре дошла, както можеше да бъде някога. Въпреки това самата аз тръгвам по моста.

Тъй като Кит ми е обещал малко милост, крача свободно по ярките улици, вдъхвам миризмите, слушам шумовете и гледам хората, които вървят по пътя си. Питам се какво ли би направил Хокусай днес? Той мълчи по въпроса.

Пия по малко, усмихвам се от време на време, дори ям солидно. Опитвам се отново да върна живота си. Не търся утешение във философията или литературата. Нека просто да повървя из града тази вечер, да нося сянката си над лица и фасади, барове и театри, храмове и учреждения. Всичко, което се мярка наблизко, е добре дошло тази вечер.

Ям суши, играя комар, танцувам. За мене вече няма вчера, няма утре. Когато един мъж слага ръка на рамото ми и се усмихва, аз я премествам на гърдите си и се смея. Той е добър за едночасово упражнение и смях в малката стая, която ни намира. Карам го да вика няколко пъти, преди да си отида, макар че ме моли да остана. Твърде много имам да правя и да видя, любов. Поздрав и прощаване.

Ходене... През паркове, алеи, градини, площици. Кръстосване... Малки мостове и по-големи, улици и тротоари. Лай, куче! Викай, дете! Плачи, жено! Аз идвам и си отивам между вас. Усещам ви с

безстрастна страст. Поемам ви всичките в себе си, където за една нощ мога да побера и света.

Вървя под лекия дъжд и прохладата след него. Дрехите ми са влажни, после — пак сухи. Влизам в храм. Плащам на такси, за да ме разведе из града. Ям късно. Посещавам друг бар. Попадам на пусто игрище, където се полюлявам и гледам звездите.

И заставам пред фонтан, който изхвърля водите си косо към просветляващото небе, докато звездите си отиват и само загубеното им искрене пада върху мен.

След това закуска и дълъг сън, следваща закуска и още по-дълъг сън...

А ти, татко мой, там, на тъжната си висота? Скоро ще трябва да те напусна, Хокусай.

23. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ ОТ ЕДО

Вървя отново в облачната вечер. Колко време мина, откакто говорих с Кит? Твърде дълго, сигурна съм. Някой епигон може да дойде и да ми прегради пътя всеки момент.

Ограничих търсенето си до три храма — нито един от тях не е този от гравюрата, това е сигурно, само онази най-горна част от него, видяна от невъзможен ъгъл — Фуджи отзад покрай върха му, дим, облаци, мъгла помежду им, — но имам усещането, че един от трите ще свърши работа в синевата на вечерта.

Минах покрай всичките много пъти като кръжаща птица. Не ми се ще да правя нещо повече, защото чувствам, че правилният ми избор скоро ще бъде направен. Стана ми ясно преди известно време, че започнаха да ме следят, този път — истински, по време на обиколките ми. Изглежда, най-големите ми страхове не са били безпочвени. Кит използва и живи агенти, не само епигони. Как ги е издирил и как ги е принудил да му служат, не си правя труда да гадая. Кой друг би ме следил точно сега, за да види дали ще изпълня обещанието си и да ме застави, ако се наложи?

Забавям крачка. Но който е зад мен, прави същото. Не още. Много добре.

Приижда мъгла. Ехото от стъпките ми става по-глухо. Също и ехото от стъпките зад гърба ми. За съжаление.

Насочвам се към другия храм. Забавям се отново, когато приближавам. Всичките ми сетива са изострени, нащрек.

Нищо. Никой. Това е добре. Времето не е проблем. Продължавам.

Приближавам се до двора на третия храм. Това трябва да е той, но искам някакво движение на моя преследвач да ми даде знак. Тогава, разбира се, трябва да се разправа с тази личност, преди да се придвижи и аз. Надявам се, че няма да е много трудно, защото всичко ще зависи от този малък сблъсък.

Забавям се още повече — не се появява нищо освен влагата на мъглата по лицето ми и по кокалчетата на ръката ми, обхванала тоягата. Спирам. Ровя в джоба си за кутията цигари, която бях купила преди няколко дена, докато бях в празнично настроение. Бях се усъмнила, че биха могли да съкратят живота ми.

Щом вдигам една към устните си, чувам думите:

— Желаете ли огънче, мадам?

Кимам, докато се обръщам.

Един от двамата монаси ми поднася запалка и я щраква. За първи път забелязвам корав, груб ръб от външната страна на дланта му. Беше го пазил грижливо от погледа ми преди това, когато бяхме пътували заедно. Другият монах се появява отзад, от лявата му страна.

— Благодаря.

Поемам дим и го изпускам да се присъедини към мъглата.

— Изминахме дълъг път — констатира мъжът.

— Да.

— И поклонението ви стигна до края си...

— О! Тук ли?

Той се усмихва и кима. Обръща глава към храма.

— Това е нашият храм — казва той, — където боготворим новия бодхисатва. Той ви чака вътре.

— Може да почака, докато си изпуша цигарата — възразявам.

— Разбира се.

С небрежен поглед изучавам човека. Вероятно е много добър каратека. А аз съм много добра с бо. Ако бяхме само двамата, бих заложила на себе си. Но като са двама, при това сигурно и вторият е не по-слаб от този... Кокузо, къде е твоят меч? Внезапно се изплашвам.

Обръщам се, пускам цигарата, атакувам. Той е готов, разбира се. Няма значение. Нанасям първия удар.

В това време обаче другият мъж ме заобикаля и аз трябва да се въртя и да се защитавам в кръг, в кръг. Ако това продължи много дълго, те ще успеят да ме уморят.

Чувам охкане, когато засягам нечие рамо. Все пак е нещо...

Бавно ме заставят да отстъпя, да се оттегля към стената на храма. Ако ме изтласкат още, стената ще пречи на ударите ми. Опитвам се отново да спечеля загубеното пространство, да нанеса решителен удар...

Внезапно мъжът от дясната ми страна пада, зад гърба му се вижда тъмна фигура. Нямам време да правя предположения. Насочвам вниманието си към първия монах и след миг нанасям удар, после — и друг.

Но моят спасител не се справя толкова добре. Вторият монах го разтърсва и започва да му нанася удари, които трошат кости. Моят съюзник все пак разбира нещо от борба без оръжие, защото заема защитна позиция и блокира много от ударите, а понякога и напада. Но силите им явно са неравни.

Накрая подкосявам един крак и нанасям нов удар в рамото. Нападам още три пъти, докато противникът ми е долу, но той се извърта и пак се изправя. Чувам остър вик отдясно, но не мога да отклоня очи от противника си.

Той напада и този път с внезапен удар улучвам сляпото му око. Извърщам се тъкмо навреме, защото съюзникът ми лежи на земята и вторият монах ми налита.

Или имам късмет, или той е ранен. Улучвам го бързо и мигновено нанасям серия светкавични удари, които го задържат на земята, изкарват го от строя и го отстраняват завинаги.

Тичам при третия мъж и запъхтяна коленича до него. Бях видяла златната му обица, докато се биех с втория монах.

— Борис! — хващам ръката му. — Защо си тук?

— Казах ти... че мога... да си взема няколко дена... за да ти помогна. — От крайчето на устата му се стича кръв. — Намерих те. Снимах... И виждаш... Потрябвах ти.

— Съжалявам — казвам. — Признателна съм ти, но съжалявам. Ти си по-добър човек, отколкото си мислех.

Той стиска ръката ми.

— Казах ти, че те харесвам, Марюшка. Много лошо... че нямахме... повече време...

Навеждам се и го целувам, изцапвам с кръв устата си. Ръката му се отпуска в моята. Никога не съм имала вярна преценка за хората — само постфактум.

И се изправям. Оставям го тук, на мокрия паваж. Нищо не мога да направя за него. Влизам в храма.

Около входа е тъмно, но има много оброчни светлини в задната част. Не виждам никого наоколо. И не мислех, че ще видя. Трябва да са били само двамата монаси, които ме тласкаха към терминала. Отправих се към светлините. Сигурно е тук някъде отзад.

Докато търся, чувам шума на дъжда по покрива. Зад светлините има малки стаички от всяка страна.

Той е тук, в една от тях. И още щом прекрачвам прага, усещам познатото йонизиране, което ми показва, че Кит се подвизава някъде наоколо.

Подпирам тоягата си на стената и се приближавам. Слагам ръка на бръмчащия терминал.

— Кит — казвам. — Дойдох.

Никакъв епигон не изниква пред мен, но усещам присъствието му и той сякаш ми говори, както в онази толкова далечна нощ, когато легнах на дивана и си сложих шлема.

— Знаех, че ще бъдеш тук тази вечер.

— Аз също — отговарям.

— Свърши ли всичките си важни дела?

— Повечето.

— И вече си готова да се съединиш с мен?

— Да.

Отново усещам онова движение, почти сексуално по природа, докато той се влива в мен. След миг ще ме отнесе в царството си.

Татемае е това, което показваш на другите. Хонне е истинското ти намерение. Както предупреждава Мусаши в „Книга за водите“, опитвам се да не издавам своето хонне дори в този момент. Просто протягам свободната си ръка и събарям тоягата си така, че при включени батерии металният ѝ връх пада върху терминала.

— Мери! Какво направи? — Той вече е в мен, когато бръмченето спира.

— Отрязвах пътя ти за отстъпление, Кит.

— Защо?

Острието вече е в ръцете ми.

— Това е единственият ни път. Давам ти този джигай, съпруже мой.

— Не!

Усещам, че се опитва да задържи ръката ми, докато издишвам. Но е твърде късно. Острието вече се движи. Усещам го да влиза в гърлото ми, наместено е добре.

— Луда! — крещи той. — Не знаеш какво направи! Не мога да се върна!

— Знаем.

Когато се свличам върху терминала, сякаш чувам засилващ се рев зад гърба си. Това е Голямата вълна, дошла най-последно за мен. Съжалявам единствено че не направих това на последната спирка — освен ако, разбира се, Хокусай не се опитваше да ми покаже точно това тук, зад малкото прозорче, отвъд мъглата, дъжда и нощта.

24. ПЛАНИНАТА ФУДЖИ В ЛЯТНА БУРЯ

[1] Бифрост — дългообразен мост в скандинавската митология, по който боговете са минавали от небесата (Асгард) на земята. — Б.пр. ↑

[2] Игдразил — в скандинавската митология: ясен, чиито корени и клони свързват земята, небето и ада; златният клон — паразитното растение имел, използвано за коледна украса в англоезичните страни. — Б.пр. ↑

[3] Кодексът на бушидо — морален кодекс на рицарите и воините във феодална Япония. — Б.пр. ↑

[4] „Големият Молн“ (1913) — роман на Ален-Фурние (1886–1914). — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.